

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE PRIMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

Anul XXVI, Nr. 5

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

Septembrie 1948

CUPRINSUL

1. **Am sosit** . . . . . Gh. Indricău
2. **Revărsarea Duhului Sfânt** . . . . . C. M.
3. **Conștiința** . . . . . Prof. I. Mihordea
4. **Mântuit prin har** . . . . . Gh. Indricău
5. **Fanatismul religios** . . . . . S. E.
6. **Fapte și vorbe** . . . . . Gh. Constantinescu Congo
7. **Omule, ce ai făcut din trupul tău?** . . . . . Dr. P. Delore
8. **Respectarea zilei de Sabat** . . . . . Gh. Indricău
9. **Jean Huss reformatorul ceh** . . . . . L. F.
10. **Noua lege a cuffelor** . . . . .
11. **Viermii intestinali** . . . . . Dr. El. Iacob Prisecaru

Diverse :

- ~ **Intrebări biblice** . . . . .
- ~ **Rezultatul examenului** . . . . .
- ~ **Studii biblice** . . . . .
- ~ **Către Tine** . . . . .
- ~ **Unde stă scris?** . . . . .

AM SOSIT

Am sosit din nou la voi
După-o lună de-așteptare,
Proaspăt, cu'nvățături noi
Pentru mic și pentru mare.

Iar v'aduc învățături
Despre Duhul Sfânt doctrină,
Sabat, fanatism, martiri,
Drept, morală, medicină.

Ale mele-alese pagini
Și de data asta, vouă,
V'aduc sfaturi și imagini,
Poezii, cântare nouă.

Deasemeni mai aduc
Intrebări, la cari anume,
Cei ce vor răspunde bine,
Vor fi amintiți pe nume.

Bucuros că m'ați primit
Am sosit la voi acasă;
Dar aș fi mai mulțumit
Să mă cheme și-alți la masă.

Sunt o revistă modestă
Cu'nvățătura lui Hrist;
Cade-se, deci, să mă aibă
Fiecare adventist.

Dacă vouă bucurii
V'am adus și cred că da;
Spuneți și la alții, mii,
Iar de nu, să spuneți, ba.

Răspândiți lumina mea
Ce străluce ca un far,
Și'ndemnați pe toți să ia
„Curierul Misionar”.

Gh. Indricău

Revărsarea Duhului Sfânt

Cea mai mare și mai urgentă nevoie a Bisericii este un nou boțez cu Duhul Sfânt, așa cum a fost pe vremea apostolilor.

Duhul lui Dumnezeu nu sălășluiește în bunuri pământești, ci în inima copiilor lui Dumnezeu. Domnul binecuvintează instituțiile Bisericii Sale și mijloacele pe care le are în măsura în care El e stăpân pe inima credincioșilor. Ploaia Duhului cade mai mult asupra acelor a căror inimă e supusă lui Dumnezeu, a căror vieată a fost curățată și scăpată de păcat, fiind gata de a primi ungera de sus. Acesta e principiul pe temelul căruia se poate aștepta ploaia târzie a Duhului Sfânt.

Trăim în vremea când Biserica lui Dumnezeu trebuie să fie martoră la această întâmplare minunată. Apostolul Petru a văzut de mult vremea pe care el o numește „vremile de înviore”. Fapte 3, 19. Aceasta trebuie să aibă loc.

Serva Domnului zice: „De am putea să ne rugăm cu inima zdrobită, mai înfocat ca până acum, în timpul ploii târzii, așa ca valurile harului să se poată revărsa peste noi. — „Mărturie pentru predicatori”, p. 509.

Sfânta Scriptură ne spune, că dispensațiunea Duhului Sfânt va fi însemnată prin două mari lucrări, deosebite una de alta: ploaia timpurie și ploaia târzie. Cu veacuri mai înainte Domnul a spus fiilor lui Izrael: „El va da țării voastre ploaie la vreme, ploaie timpurie și ploaie târzie, și-ți vei strânge grâul, mustul și untdelemnul”. Deut. 11, 14.

Din pricina neascultării, Dumnezeu a reținut valurile binecuvântărilor. „Ploaie au fost oprite, și ploaia de primăvară a lipsit”. Ier. 3, 3. Dar când copiii lui Dumnezeu, de pe vremuri, s’au întors la Domnul, El le-a dat din nou făgăduința: „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară”. Ioel 2, 23.

Ploaia timpurie este ploaia care cade după ce s’a semănat sămânța.

Ea o face să încolțească și să răsară. Ploaia târzie este aceea care cade atunci când se formează bobul în spic și pregătește semănăturile pentru secerat. Cuvintele acestea sunt folosite de servii lui Dumnezeu și pentru lucrarea lor spirituală.

Domnul Hristos, pe vremea lucrării Sale pe pământ a făgăduit ucenicilor Săi venirea unui alt „mângâietor” (paraclet). Cuvântul „paraclet” folosit aci arată o persoană care nu numai mângâie și îmbărbătează, așa cum e o parte a înțelesului cuvântului, dar și stă alături de ai săi. Este un „paraclet” care stă totdeauna de față. Mângâietorul acesta este Duhul Sfânt, care e de față pentru a da învățătură, pentru a mărturisi despre El, pentru a călăuzi poporul Său la tot adevărul, pentru a convinge pe oameni de păcat și pentru a face cunoscut cele viitoare. (Vezi Ioan 14, 26; 15, 26; 16 13; 16, 8).

S’a pus la îndemână Bisericii atâtea posibilități cu scopul ca să fie în stare să facă față tuturor problemelor și tuturor cerințelor ce i s’ar înfățișa.

Domnul Isus a îndemnat pe ucenicii Săi să aștepte binecuvântarea făgăduită. Iar în ziua de Rusalii, apostolul Petru a spus: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”. Fapte 2, 39. Făgăduința aceasta este deci și pentru noi.

În ziua Rusaliilor împlinirea făgăduinței lui Ioel, „voi turna din Duhul Meu peste orice făptură” (Ioel 2, 28) nu s’a împlinit decât în parte. Timpul ploii târzii are încă mari rezerve din binecuvântările Duhului Sfânt.

Revărsarea Duhului Sfânt nu a avut loc numai la Rusalii, cum greșit s’ar putea înțelege. Raportul biblic ne arată că și în zilele apostolilor, aceasta a avut loc de mai multe ori. Iată ce cetim. „După ce s’au rugat ei, s’a cutremurat locul unde erau adunați; toți s’au umplut de Duhul Sfânt,

și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. Fapte 4, 31. Ceva mai departe găsim scris: „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S’a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul”. Fapte 10, 44. În alt loc, vorbindu-se despre credincioșii din Corint, ni se spune: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei Duhul Sfânt S’a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi și prooroceau”. Fapte 19, 6.

În decursul veacurilor s’a repetat experiența aceasta. Noi așteptăm manifestarea și pentru zilele noastre, ca ploaie târzie.

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o mai mică dovadă a puterii lui Dumnezeu, decât cea care a caracterizat începuturile ei. Profețiile, cari s’au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul Evangheliei, se vor împlini iar prin ploaia târzie, la încheierea predicării Evangheliei”.

„Mulți sunt aceia care n’au primit ploaie timpurie, și n’au câștigat foloasele pe cari Dumnezeu le dorea să le împartă. Ei așteaptă ca lipsa să fie completată prin ploaie târzie. La data revărsării bogăției harului, ei au de gând să-și deschidă inima și s’o primească. Ei au făcut însă o mare greșală, căci lucrarea care a început în inima omului, prin darul luminei Sale și al cunoștințelor Sale, trebuie să se continue cu timpul... Inima trebuie să fie golită de orice fel de mângâietor pentru ca Duhul Sfânt să poată sălășlui în el... Dumnezeu a început această lucrare și o va încheia desăvârșind omul după chipul lui Isus Hristos. Dar nu trebuie să fie neglijat darul reprezentat prin ploaia timpurie. Numai aceia cari trăesc în armonie cu lumina primită, vor primi tot mai multă lumină. Dacă nu vor înainta zilnic în exemplificarea virtuților creștine active, nu vom cunoaște manifestațiunile Duhului Sfânt în ploaia târzie. S’ar putea să cadă peste inima celor din jurul nostru, dar noi nu-L vom descerne și nici nu-L vom primi”. — „Mărturie pentru predicatori”, p. 507.

E nevoie deci să căutăm pe Domnul și pregătirea pe care o dă ploaia timpurie. Iată solia solemnă ce ni se dă: „Nimeni nu va primi

sigiliul lui Dumnezeu câtă vreme caracterul său va avea o pată. Ne-a fost pus la îndemână un mijloc pentru a înfrumuseța caracterul, pentru a curăța sanctuarul sufletului nostru de orice necurăție. Atunci ploaia târzie va cădea asupra noastră după cum ploaia timpurie a coborât asupra ucenicilor în ziua de Rusalii". — „Mărturii", V p. 21. 4.

Timpul de pregătire în vederă înviorării dela fața Domnului trebuie folosit pentru a mărturisi orice păcat, și a îndrepta orice greșeală. Intre frați să fie unire prin îndepărtarea spiritului de înălțare de sine și de ceartă, fiecare căutând să servească Domnului. Pregătirea aceasta este necesară pentru a primi ploaia târzie.

„Atunci solia îngerului al treilea va deveni o mare strigare și lumea întreagă va fi, luminată cu slava lui Dumnezeu". — „Mărtu-

rii", VI, p. 401. Atunci se va împlini făgăduința Domnului arătată în Zaharia 9, 12; 10, 1.

În vremea aceea mulți vor primi puterea ca să îmbrățișeze adevărul, în ciuda oricăror greutăți. „Am auzit pe cei îmbrăcați în armură vestind adevărul. El avea efect. Mulți fuseseră legați; unele soții de soții lor, și unii copii de părinții lor. Cei sinceri cari fuseseră împiedicați de a auzi adevărul, acum îl primeau cu grabă. Pierise orice teamă de rudele lor, și pentru ei numai adevărul avea locul de frunte. Ei flămânzise și însetase după adevăr; pentru ei acesta era mai scump și mai de preț decât viața. Am întrebat ce aduseseră schimbarea aceasta uimitoare. Un înger îmi răspunse: „Ploaia târzie, înviorarea dela fața Domnului, strigarea cea tare a îngerului al treilea". — „Experiențe și Viziuni", p. 245.

Înviorarea aceasta dela fața Domnului va îndemna pe mulți oameni să se unească cu poporul lui Dumnezeu. „În felul acesta lucrarea va merge până ce întreita solie își va face lucrarea sa, și la strigătul cel tare al soliei a treia îngerească, aceste persoane vor avea ocazie să primească adevărul și unii se vor converti și vor suferi împreună cu sfinții în timpul strâmtorării". — „Mărturii", I p. 203.

Biserica are nevoie de ploaie târzie pentru a duce la desăvârșire lucrarea sa, dar nu o va primi decât dacă ploaia timpurie a pregătit încolțirea adevărului.

Am primit noi ploaia timpurie? Au fost inimile noastre pregătite? Să folosim timpul ca să nu rămânem în afară de ea.

C. M.

Conștiința

În mintea și în inima omului e o faclă care luminează neîncetat, e cugetul. Conștiința e un judecător nedespărțit al omului.

Ea „este sentimentul interior prin care omul își dă seama de binele sau răul ce-l face".

Conștiința curată e glasul lui Dumnezeu recepționat de om datorită căruia omul își poate conduce barca sufletului său spre limanul Impărăției lui Dumnezeu.

J. J. Rousseau a zis: „Conștiința e vocea sufletului, după cum patimile sunt vocea trupului".

Vocea sufletului e un judecător drept care mustră pe acel suflet care păcătuiește.

Avem multe exemple de mustrare de conștiință în Biblie dintre cari putem cita câteva:

1. — Adam și Eva după ce au mâncat din pomul oprit și-au dat seama că au păcătuit și au încercat să se ascundă de fața Creatorului printre pomi din grădină.

„Când ei văzură primăle semne ale decăderii în florile vestei și în frunzele căzute, Adam și soția sa se plâneau cu o tristețe adâncă după cum jellesc oamenii acum pe morții lor". P. P. 59, 4.

2. — Cain de asemenea fiind muștrat de glasul conștiinței a zis

Domnului: „eu voi trebui să mă ascund de fața ta". Gen. 4, 14.

3. — Pe tânărul Iosif oricine îl poate lua ca exemplu în ceia ce privește o conștiință curată și statornică înaintea lui Dumnezeu și în cuvintele rostite de el în fața ispitei recunoaștem cu adevărat Glasul lui Dumnezeu: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu". Gen. 39, 9.

4. — „David după ce a făcut numărătoarea poporului care nu era după voia lui Dumnezeu, auzia mereu vocea conștiinței care îl muștra fiind nevoit să strige de durere: „Am săvârșit un mare păcat făcând lucrul acesta". 2 Samuel 24, 10.

5. — Irod făcând o făgăduință și văzând că Ioan Botezătorul a căzut victimă făgăduinței sale „s'a întristat". Il muștra conștiința. Mat. 14, 9.

6. — Felix auzind glasul marelui Judecător și nemai putând suporta cele spuse de Pavel deoarece își vedea goliciunea caracterului său a zis: „De astă dată, du-te când voi mai avea prilej, te voi chema". Fapt. 24, 25.

7. — Iuda văzând că Isus a fost condamnat la moarte a dus cei 30

arginți înapoi și a zis: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat". Mat. 27, 4.

Conștiința își cere dreptul ei — Adevărul.

Ca motto în privința aceasta avem cuvintele rostite de Mântuitorul nostru ISUS HRISTOS: „veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi". Ioan 8, 32.

Nimic nu poate să țină conștiința în frâu de a nu-și spune cuvântul.

În virtutea acestei asigurări de autoritate divină, apostolii au răspuns: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni". Fapt. 5, 29.

Apostolii apelau din toată inima și la conștiința celorlalți oameni: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit". Fapt. 4, 19.

Unui serv al lui Dumnezeu condus de Duhul Sfânt care își face datoria în mod conștiincios, conștiința îi procură totdeauna numai fericire.

Pavel putea să spună despre sine: „De aceia mă silesc să am totdeauna un cuget curat înain-

tea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor". Fapt. 24, 16.

Totodată el sfătuește pe toți după cum a dat sfatul și lui Timotei: „caută să păstrezi credința și un cuget curat". 1 Tim. 1, 19.

Apostolul Pavel a declarat dorința conștiinței sale: „vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o dela Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu". Fapt. 20, 24.

Fericirea pe care o simțea apostolul Pavel, iscotindu-se liber de

ă predica Adevărul o putem auzi din gura sa pe când se afla înaintea împăratului Agripă legat în lanțuri: „Mă socotesc fericit împărate Agripa". Fapt. 26, 2.

Oamenii cari își conduc viața lor după Legea morală. Legea celor zece porunci. Legea iubirii față de Dumnezeu și față de oameni au conștiința curată și sunt prin serviciul lor spre binele societății și spre binele Statului și ca atare libertatea propovăduirii Evangheliei e un bun acordat lor de Dumnezeu.

Cunoscând adevărul, adevărul ne face liberi și tot „prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omnesc, înaintea lui Dumnezeu": 2 Cor. 4, 2.

Bunul Dumnezeu să ne ajute să ne putem prezenta — atât înaintea lui Dumnezeu cât și înaintea oamenilor — întotdeauna cu un cuget curat și în totul după voia Lui.

Prof. I. Mihordea

Mântuit prin har

Unul din punctele de doctrină, devenit dogmă în religiunea creștină, este descoperirea făcută, cu deosebire prin inspiratul apostol Pavel, că mântuirea se acordă **numai prin harul lui Dumnezeu**. Această descoperire divină a făcut pe unii cercetători ai Bibliei, să creadă și să propovăduiască cu putere, că pentru a dobândi mântuirea, păcătosului nu i se mai cere păzirea Legii și a poruncilor lui Dumnezeu, deoarece „nu mai suntem sub lege, ci sub har". Plecând dela această premisă, desigur că rezultatele la cari s'a ajuns, sunt în vădită contradicție cu învățătura Sfințelor Scripturi, cu toate că, în această privință, atât învățătura Domnului Isus Hristos, cât și a Apostolilor Lui cari „au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt", n'au lăsat nicio umbră de lipsă de claritate. Faptul că acești cercetători ai Bibliei au ajuns să înlăture obligativitatea ascultării de Legea lui Dumnezeu și să creadă că păcătosului nu i se cere altceva decât să se încreadă în harul mântuitor al lui Dumnezeu, arată că privesc problema cu părtintire și nu studiază „în context" Sfintele Scripturi.

Înainte de a vorbi despre harul lui Dumnezeu, vom spune — odată cu Sfânta Scriptură — că pentru a avea parte de mântuire veșnică, una din principalele condiții care se cere dela omul păcătos, este să aibă credință, căci „fără credință este cu neputință să

fim plăcuți Lui"... (Ebrei 11, 6). Această credință se cere a fi o credință vie. Păcătosul crezând în Dumnezeu, în puterea mântuitoare a jertfei Domnului Isus Hristos, în împlinirea mărețelor Lui făgăduinți, și cunoscând că tot planul de mântuire al omului a fost adus la îndeplinire, numai din iubire față de om, acesta va sfârși prin a iubi din toată inima, din tot cugetul și din toată puterea sa pe Dumnezeu care i-a pregătit o mântuire atât de măreață și totuși atât de ușor de câștigat. Despre felul cum poate omul ajunge la această credință vie vom vorbi într'un capitol aparte.

Păcătosul pentru care s'a plătit un preț atât de mare ca acela al sacrificării Fiului lui Dumnezeu, — acel păcătos care este conștient de faptul acesta — cum se va purta el față de îndemnul, sfaturile și învățăturile Răscumpărătorului său? Le va mai nesocoti el oare? Credința, speranța și iubirea cari sălășluiesc în inima lui, vor putea, oare, rămâne închise în inimă, fără a fi exteriorizate? Desigur că nu. Dacă acestea trei există, într'adevăr în inima omului, el va arăta aceasta prin fapte, cari nu sunt altceva, decât consecința naturală a sălășluirii în inimă a credinței, speranței și iubirii. Chiar dacă am crede că avem o credință neșălășluită în Dumnezeu, o speranță și o iubire curată și sinceră, atât față de Dumnezeu cât și față de semenii noștri, prin aceste singure nu vom

putea obține mântuirea. Aceasta se acordă numai prin harul lui Dumnezeu care este nemărginit de mare și din a cărei bogăție spirituală, El este gata să dea fiecăruia care dorește desăvârșirea morală.

CE ESTE HARUL?

Tema mântuirii noastre prin har, ar trebui să constituie obiectul celei mai serioase cercetări, precum și preocuparea cea mai de seamă a predicatorilor tuturor amvoanelor creștine de pretutindeni. Înțelegând care este rolul harului în planul de mântuire al omului, putem spune că am făcut un mare pas către cunoașterea de Dumnezeu. Au fost timpuri, când din cauză că lumina Evangheliei a fost ținută sub obroc, cei cari aveau menirea să învețe pe oameni credința, au exploatat la maximum sentimentul religios al popoarelor, învățând pe credincioși că mântuirea se poate obține prin niscaiva fapte — adevărate fapte de comerț — despre care se spunea că ar avea darul să dea un bun certificat de intrare în împărăția cerurilor celor cari le făceau. Este de ajuns dacă amintim timpul Evului Intunecat, când iertarea păcatelor se promitea în schimbul unor sume de bani, iertare despre care, astăzi, știm cu siguranță că n'a fost acordată niciodată de Dumnezeu-Tatăl, pentru că odată cu punerea Sfintei Scripturi în mâna poporului ea a luminat sufletele și conștiințele și a descoperit marele adevăr al mântuirii prin har.

Dar ce este harul? Nu ne îndoim că majoritatea cercetătorilor Sfințelor Scripturi sunt familiarizați cu înțelesul cuvântului „har". To-

tuși pentru o cât mai bună înțelegere a acestei atât de importante probleme, credem că este necesar să lămurim cât mai exact sensul lui. Și pentru aceasta ne îngăduim să arătăm că cuvântul „har”, vine din grecescul: *charis*, este sinonim cu latinescul: *gratia* și înseamnă **favoare**.

Har înseamnă, într'un înțeles mai larg, orice bunăvoință nemeritată. Într'un înțeles mai restrâns har înseamnă dreptul celor mari de a împărți favoruri, asupra cărora cei cari le primesc nu pot avea nicio pretenție. În înțelesul religios și mai larg al cuvântului, har înseamnă bunătatea lui Dumnezeu, în măsura în care ea se dovedește a-și găsi aplicarea față de om, fără ca omul să contribuie la aceasta cu vreun merit oarecare. În înțelesul mai restrâns al cuvântului, har înseamnă acea cauzalitate divină adecă acea lucrare pozitivă pornită din partea cerului care pune pe om în adevăratul raport religios față de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că prin liberarea omului de păcat și vină, acesta este împăcat cu Dumnezeu și condus la trăirea unei vieți morale perfecte.

În continuare vom reveni asupra înțelesului cuvântului har, dând și unele exemple care să ne lămurască cât mai mult posibil. Până atunci vom arăta, că în urma studiului făcut din Biblie — cercetare făcută în mai multe traduceri, împreună cu studiul Spiritului Profetic — ne-am convins că înțelesul cuvântului „har”, întrebuintat în diferite locuri din Biblie, este diferit. În cele ce urmează vom căuta să rămânem puțin asupra textelor Bibliei în legătură cu înțelesul cuvântului „har”.

Harul felurit al lui Dumnezeu

Pentru a înțelege mai bine ce a făcut Dumnezeu-Tatăl, prin Fiul Lui cel iubit pentru salvarea neamului omenesc căzut în păcat, în Care „avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și pricepere” (Efes. 1, 7. 8), vom spune, că pe lângă înțelesul de „favoare divină”, oferită omului fără merite personale, har, într'un înțeles mai larg al cuvân-

tului, înseamnă: **un întreg complex de mijloace foarte variate, puse de cer la îndemâna omului, singurele prin care acesta poate ajunge la mântuire, fără ca omul să aibă parte de merit în ce privește obținerea lor.** Din chiar textul citat mai sus reiese că „bogăția harului Său” s'a răspândit din belșug peste noi, „prin orice fel de înțelepciune și pricepere”. Deci în acest — sens, prin har înțelegem: **orice fel de înțelepciune și pricepere.** Tot așa vorbește și apostolul Pavel când zice că, „prin harul care i-a fost dat” — adecă prin înțelepciune venită de sus — ne îndeamnă pe fiecare să nu avem despre noi, o părere mai înaltă decât se cuvine, ci fiecare să aibă simțiri cumpătate despre sine”. (Rom. 12, 3). Această înțelepciune primită în dar, este felurită, „după harul care ne-a fost dat”. Astfel, datorită harului, cineva poate să primească darul proorociei, un altul darul chemării la o slujbă, un altul darul de a învăța pe alții, darul de a îmbărbăta pe alții, darul de a cârmui, darul de a da, darul de a face milostenii și așa mai departe. (Rom. 12, 6—8).

„Dumnezeul oricărui „har”, Care ne-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică”, pretinde ca fiecare credincios să fie un „bun ispravnic al harului felurit al lui Dumnezeu” și cere dela cei aleși ca „fiecare să slujească altora, după darul pe care l-a primit”, ceea ce înseamnă că: Vorbirea, văzul, auzul, pipăitul, mirosul, puterea gândirii, puterea rațiunii, a priceperii și tot ceea ce ne ajută la înțelegerea lucrurilor care ne înconjoară, precum și la înțelegerea mărețului plan de mântuire, sunt tot atâtea daruri cari isvorăsc din „harul felurit al lui Dumnezeu”, daruri cari trebuiesc puse în slujba salvării semenului nostru, spre slava lui Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos (1. Petru 4, 10. 11). Am putea spune, deci, că har înseamnă **orice bun spiritual**, iar prin expresia: „ispravnici ai harului felurit”, vom înțelege administratori ai diferitelor bunuri spirituale primite, în dar, dela Dumnezeu. Vorbind despre chemarea poporului lui Israel, pana inspirată spune în această privință, că pe ei, Dumnezeu „și rânduse să fie administratori ai harului

Său” (Parabole p. 245), adecă acei aleși dintre toate popoarele cari au primit toată descoperirea dumnezească asupra adevărului divin și asupra posibilității de redobândire a paradisiului pierdut. Lor li s'a încredințat marea misiune de a duce lumii solia despre mântuirea care urma să se arate. Poporul ales, neîndeplinindu-și această misiune, chemarea de a administra „harul Său”, înțelegând prin acesta **totalitatea descoperirilor privitoare la dobândirea vieții veșnice**, a fost îndreptată către noi.

„Iată dece”, — zice — „Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos pentru voi Neamurilor... Dacă cel puțin ați auzit de **isprăvnicia harului lui Dumnezeu**, care mi-a fost arătat față de voi. Prin descoperire dumnezească am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisese în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui **priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos**, care n'a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelate veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adecă Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, **după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui**. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, **mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos**”. (Efeseni. 3, 1—8).

Deci, „iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște **ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu**”. (1 Cor. 4, 1). Căci „eu nu țin numai decât la viața mea” — zicea apostolul Pavel în cuvântarea sa de rămas bun rostită în fața presbiterilor adunați la Mileti — „ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o dela Domnul Isus, ca să **vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu**”. Fapte 20, 24. Prin expresia „Evanghelia harului”, înțelegem aci „vestea cea bună a grației divine”, cu toate mijloacele puse de cer, în dar, la îndemâna omului păcă-

tos. „Impărăția Sa nu va veni, până ce vestea cea bună a harului Său nu va fi dusă peste tot pământul”. „Cugetări”, p. 111.

Iubirea iertătoare a lui Dumnezeu

Inafară de sensul cuvântului arătat mai sus, prin „har” se mai înțelege și iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. „Când venim la Dumnezeu, aceasta este condiția care ne întâmpină în prag, anume, ca după ce am primit harul Său, să ne consacram spre a descoperi harul Său și altora. Singurul lucru mai de seamă pentru noi, spre a putea primi și împărtăși altora iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, este să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are El față de noi”. — „Cugetări”, p. 117. Cu alte cuvinte pentru a putea primi harul, adevărată iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, pentru ca astfel să putem împărtăși și altora acest har, condiția care se cere să fie, neapărat împlinită este să credem marea iubire arătată față de noi „prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El”. Această iubire iertătoare, acest har al lui

Dumnezeu, noi nu-l merităm, pentru că nu „noi am iubit pe Dumnezeu, ci El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatelor noastre” (1 Ioan 4, 9, 10), încă pe când eram noi păcătoși.

Puterea mântuitoare a Domnului Hristos

Harul lui Dumnezeu cuprinde toate bogățiile cerului pe care înțelepciunea divină a văzut de bine să le pună la îndemâna omului, pentru ca acesta să devină un „om desăvârșit în Hristos Isus”. În această bogăție a harului Său se cuprinde și puterea mântuitoare a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Această putere mântuitoare exercită o lucrare de îndreptare și înnobilare a caracterului nostru. „Harul lui Hristos în suflet desvoltă trăsături de caracter, cari sunt cu totul protivnice egoismului, — trăsături cari vor curăți, înnobila și îmbogății viața”. — „Cugetări”, p. 83. „Numai harul Său, este în stare să învieze puterile fără viață ale sufletului și să le atragă spre Dumnezeu, către sfințenia cea desăvârșită”.

— „Calea către Hristos”, p. 10. Această lucrare de preschimbare a caracterului cuiva se face numai prin harul divin. „Oricât de evidente defecte ar avea cineva în caracterul său, totuși dacă devine un adevărat ucenic al lui Isus, el va fi schimbat și sfințit prin puterea harului divin”. Faptele Apos. p. 559. Vorbind despre marea putere a rugăciunii fierbinte rostită de cel neprihănit, — Spiritul Profetic, făcând aluzie la proorocia lui Dumnezeu — zice: „Ucenicii aceia erau și ei tot oameni, supuși „acelorași slăbiciuni ca și noi”. Iacob 5, 17. Ei aveau de dus cu păcatul exact aceleași lupte. Ca să poată trăi o viață sfântă, ei aveau nevoie de tot atâta har ca și noi”. „Calea către Hristos p. 37. Privită în lumina acestor citate, noțiunea de „har”, pare să ne ducă cu gândul la imensa putere mântuitoare a Domnului nostru Isus Hristos, care a venit să izbăvească, de sub puterea păcatului, pe toți acei cari, în credință, se prind cu tărie de această putere cu adevărat mântuitoare.

(Va urma) Gheorghe Indricău

Fanatismul religios

Lucrarea noastră e de a învăța pe oameni să clădească pe o temelie adevărată și să-și așeze piciorul pe un lămurit: „Așa zice Domnul”.

În anul 1844 trebuia să dăm pre tulindeni piept cu fanatismul, dar ni s'a spus fără încetare: Agitațiile puternice strică lucrării; țineți-vă pașii pe urmele Domnului Isus. Atunci când au loc mari agitații se săvârșește o lucrare streină. Mulți folosesc prilejul acesta, pentru a răspândi învățături imaginare și curioase, și în felul acesta se închide ușa înaintea propovăduirii învățaturii sănătoase.

Servii Domnului lucrând prin orașe trebuie să stăvilească hotărâi agitațiile și fanatismul. Predicatorii nu trebuie să anunțe adunările într'un chip care să stârnească alarmă. Atunci când Domnul e

Fapte și vorbe

Ți-a venit la poartă Lazăr Slab, flămând și sdrențeros. Deci tu zici politicos:

„O, ce milă îmi trezește...”

Du-te'n pace, dragă frate, Satură-te, te'ncâlzește!”

Și nu-i dai nimic să'mbrace, Să mănânce, vorbe-i dai.

L'a scăpat de frig și foame Al tău blând și dulce grai? În Scripturi se spune doară: Pâinea ta să'mparți în șapte,

Ca un soare să răsară Crezul tău ieșit din fapte.

Căci credința fără faptă Este moartă, bine știi!

Astfel de credință este Ca un mort între cei vii.

Gh. Constantinescu-Congo

gata să trimită orașelor nelegiuite o ultimă amenințare va da în știre lucrul acesta poporului Său. Dar lucrul acesta nu se va întâmpla înainte ca orașele să fi avut prilejul să audă și să primească Cuvântul vieții veșnice.

Lucrarea ce avem acum de făcut este de a lumina mintea cu privire la adevărurile biblice. Ușile stau deschise pentru intrarea adevărului și trebuie să folosim orice prilej, pentru a ajunge la inima oamenilor. Ca și Domnul Hristos, trebuie să facem ca adevărul să fie înțeles, folosind pentru aceasta diferite chipuri și pilde, dar trebuie să îndepărtăm cu grije tot ce ar tinde către fanatism.

Oamenii trebuie să fie învățați, să cerceteze singuri cuvântul lui Dumnezeu. Păstorii și învățătorii trebuie să îndrumeze pe oameni la

cețatenia cea tare, către care pot alerga cei drepti, pentru ca acolo să poată fi în siguranță. Acela care propovăduiește adevărurile mari, alese și inobilatoare ale Cuvântului trebuie să dea pe față totdeauna un duh de seriozitate, de căldură și sinceritate, dar să fie și liniștit și să aibă o minte sănătoasă, pentru ca împotriva lui să fie aduși la tăcere.

Cercetătorii zeloși ai Cuvântului, care merg pe urmele Domnului Hristos în smerenie sufletească

nu se vor depărta niciodată de calea cea bună de mijloc. Mântuitorul n'a căzut niciodată în extreme. El n'a pierdut niciodată stăpânirea Sa de Sine, și n'a călcat niciodată legile bunului simț. Știa când să vorbească, și când să tacă. Era totdeauna stăpân pe Sine. Nu greșea niciodată în cele ce spunea cu privire la oameni și la adevăr. El nu Se lăsa amăgit de înfățișare, nu ridica niciodată o chestiune care să nu fi fost la locul ei atunci și nu da niciodată un răspuns care să nu

fie exact la punct. Aducea la tăcere pe preoții batjocoritori prin faptul că pătrundea dincolo de suprafață, atingea inima, făcea să strălucească lumina în duhul lor și trezea conștiința.

Cei cari urmează pilda Domnului Hristos, nu vor fi extremiști. Ei cultivă liniștea și stăpânirea de sine, iar pacea care caracteriza viața Domnului Hristos, se va da pe față în viața lor.

Slujitorii Evangheliei

Omule, ce-ai făcut din trupul tău ?

— Ce-am făcut?

— Nu l-am cunoscut, de aceea l-am disprețuit și l-am neglijat. Nu am voit să știu de nevoile lui legitime, firești.

— Mi-am bătut joc de el, l-am surmenat.

— L-am otrăvit cu mâncări și bucate indigeste și cu băuturi alcoolice, cu aer stricat, cu oboseli și cu medicamente.

— L-am ținut închis în locuinți nesănătoase, neaerisite, l-am târât prin localuri așa zise de petrecere, în cărciumi, în berării, în cafenele pline de fum, de praf, de gaze toxice.

— L-am făcut robul plăcerilor și al ambițiilor mele; acestea m'au călăuzit cele mai adeseori în locul rațiunii și al bunului simț. Am căutat plăcerile vieții, iar nu plăcerea de a trăi.

— Mi-am risipit tinerețea; iar la bătrânețe nu am știut să prețuiesc valoarea demnității și a spiritului.

— Nu am dat nici o atenție primelor semnale de alarmă ale suferinței; am continuat a uza și a abuza, până ce nu am mai fost în stare să mă servesc de corpul meu. Atunci tot eu cel vinovat, l-am acoperit cu reproșuri și eu l-am învinuit pe el de toate relele.

— L-am tratat ca pe un rob, nu ca pe un tovarăș. Am ridicat o barieră între viața mea lăuntrică și el, neacordându-i decât satisfacția plăcerilor animalice, pornirilor bestiale.

— Cu un cuvânt, am fost un stăpân tiran, nedrept, neștiutor.

— Iată răspunsul ce l-am căpătat dela mai toți oamenii cari și-ar scruta conștiința și ar răspunde în mod sincer.

Și când ne gândim, că despre corpul omului, Sfânta Scriptură ne învață că Dumnezeu dorește ca trupul nostru să fie îngrijit, în toate privințele, cât se poate mai bine, deoarece în el trebuie să sălășluească însuși Duhul Sfânt, ca într'un adevărat templu viu. „Nu știți — zice Cuvântul inspirat — că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?... „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit dela Dumnezeu?... „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi”. (1 Cor. 3, 16, 17; 6, 19).

Să păstrăm mereu în minte acest adevăr: dacă nimicește cineva — prin orice mijloace — trupul său, ne acela îl va nimici și Dumnezeu la vremea de apoi.

Să căutăm mai degrabă, ca trupul pe care Dumnezeu ni l-a dat, să-l păstrăm cât mai curat, neîntinat și sănătos, pentru ca să poată fi, într'adevăr, un locaș al Duhului Sfânt, după făcăduintă, și astfel, în loc de nimicire, să ne bucurăm împreună cu toți sfintii, de o fericită răsulătire în împărăția celor mântuiți.

Pentru aceasta, dacă până aci am neglijat să dăm toată îngrijirea corpului nostru, să nu întârziem a-l trata ca pe un bun primit dela Domnul, după îndemnul: „Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu”. (1 Cor. 6, 20). C. M.

Ce bine ar fi, însă, dacă ar fi putut răspunde astfel:

— Am cunoscut trebuințele

reale ale fratelui meu — corpul — și i le-am asigurat.

— I-am dat aer curat, lumină bună, hrană sănătoasă, apă curată, l-am ținut curat, i-am procurat mijloacele de a face mișcare, exerciții și i-am dat timp să se odihnească.

— M'am ferit de patimile nesănătoase, urâte, animalice și ducând o viață liniștită, pacinică, înțeleaptă, nu l-am enervat cu nimic.

— I-am acordat demnitatea cumpătarea, curățenia morală și simplitatea gusturilor.

— Am ținut să fie sănătos, puternic și frumos.

— Nu i-am cerut să muncească mai mult decât putea.

— L-am condus cu moderație și cu prudență, mai ales pe măsură ce înainta în vârstă.

— Eram prevăzător și în fiecare an îl supuneam unui examen medical.

— Am dat ascultare când suferea, dându-i la timp îngrijirile necesare.

— Am făcut din el un tovarăș demn, capabil să mă ajute în scopurile superioare ale vieții.

— Nu l-am dus în localuri infecte, în societăți nedemne; nu am voit ca el să fie partaș la tot ce e bolnăvicios, anormal, în viața socială — și cu modul acesta l-am ținut curat, sănătos, viguros.

— Intotdeauna l-am privit ca pe un tovarăș credincios, așa că am realizat o unitate a ființei mele.

— CAȚI LA NUMAR SUNT, INSA, OAMENII ALEȘI, FERICIȚI CARI AR PUTEA DA ACESTE RASPUNSURI?

Dr. P. Delore

(Revista "Sănătatea" Nr. 5 din Mai 1939)

PE VOI INȘIIVA CERCETAȚI-VA

Respectarea zilei de Sabat

Ca o continuare a cercetării de sine pe care este chemat s'o facă fiecare membru al Bisericii advente, prezentăm frățietății noastre un alt aspect al evlaviei, și anume acela care se dă pe față în respectul convenit sfintei zile de Sabat.

„Mari binecuvântări se cuprind în ținerea Sabatului, iar Dumnezeu dorește ca ziua Sabatului să ne fie o zi de bucurie... Sabatul, dat lumii drept semn a lui Dumnezeu ca Creator, este și un semn al Său ca Sanctificator... Pentru cei ce țin Sabatul el este un semn al sfințirii. Cei cari din toată inima țin porunca a patra, vor ține întreaga Lege. Ei sunt sfințiți prin ascultare”.

„Chiar la începutul poruncii a patra Domnul spune: „Adu-ți aminte”. In cursul întregii săptămâni trebuie să avem în minte Sabatul, și să facem pregătiri pentru a-l ține potrivit poruncii. Nu trebuie să ținem Sabatul numai ca o obligație legală. Trebuie să înțelegem influența lui spirituală asupra tuturor faptelor din viață”.

„Indeosebi trebuie să depunem mult zel pentru ținerea începerii și încheierii Sabatului... Înainte de începerea Sabatului, atât mintea cât și trupul să fie întoarse dela grijile lumesti. In fiecare Sabat trebuie să facem o cercetare asupra sufletului nostru pentru a ne asigura, dacă săptămâna trecută ne-a adus pierdere sau câștig spiritual. Ținerea cu sfințenie a Sabatului pentru Domnul, înseamnă veșnică mântuire. Dumnezeu zice: „Voiu onora, pe cel ce Mă onorează” (1 Sam. 2, 30). Mărt pentru Comunitate I pp. 190—198.

Din punct de vedere al cunoașterii originii, însemnătății și al respectului convenit zilei de odihnă, credincioșii se deosebesc foarte mult între ei. Unii se străduiesc să respecte Sabatul așa cum cere a patra poruncă a Legii morale,

alții se străduiesc mai puțin, pentru că alții să nu se străduiească cătuși de puțin să asculte de porunca lui Dumnezeu care cere „cinstirea și sfințirea zilei de odihnă”.

In cele ce urmează, fiecare din noi se poate regăsi, cunoscând astfel — după o sinceră cercetare de sine — și măsura evlaviei sale, care de data aceasta se dă pe față prin felul cum înțelege să cinstească ziua de odihnă a Domnului.

Categoria I Calcă Sabatul cu premeditare

Nu cunoaște nimic despre origina și însemnătatea zilei de Sabat. Este adversar înfocat al învățaturii despre păzirea acestei zile. Combate activ această învățatură și îndeamnă și pe alții să facă la fel. Crede că obligativitatea păzirii Sabatului revine exclusiv credincioșilor de rit mozaic.

Categoria II Calcă Sabatul cu nepăsare

Despre origina și însemnătatea zilei de Sabat are cunoștințe vagi și confuze, obținute nu în urma cercetărilor personale, ci mai mult din auzite.

Nu crede că ziua de Sabat este o zi deosebită față de celelalte zile ale săptămânii. Nu respectă această zi, dar nici nu combate învățătura despre păzirea ei. Inclină a crede că învățătura despre respectarea Sabatului este o învățatură învechită.

Categoria III Respectă Sabatul în parte și numai de formă

Știe despre ziua de Sabat că e cuprinsă în una din poruncile din decalog. Cunoaște, din puținele cercetări făcute, că această poruncă trebuie respectată întocmai ca și celelalte porunci ale Legii morale.

Nu are nicio preocupare de pregătire în vederea așteptării zilei sfinte. Începutul Sabatului îl surprinde nu numai nepregătit, ci

chiar ocupat cu treburi încă ne-terminat. Participă rar la serviciul divin de Vineri seara. La serviciul divin din Sabat de dimineață vine întotdeauna târziu și obosit. In Sabat după masă nu mai vine deloc la Casa de Rugăciune.

Dacă totuși vine regulat; o face mai mult pentru a răspândi știrile culese în timpul săptămânii despre alți membri, precum și pentru a afla știri noi despre frații lui în credință, pentru a avea cu ce să se hrănească în cursul săptămânii viitoare.

Are respect parțial și superficial față de ziua de Sabat. Nu consideră această zi ca o zi de mai intimă comuniune cu Dumnezeu, ci mai mult ca o zi de odihnă pentru corp. In această zi îl preocupă aproape aceleași gânduri și griji vremelnice ca și în celelalte zile. Niciodată nu încheie ziua de Sabat cu cântare și rugăciune.

Categoria IV. Respectă Sabatul mai mult din convingere

—Cunoaște origina și însemnătatea Sabatului. Crede că Sabatul a fost instituit ca zi de odihnă în Paradis și este monumentul de aducere aminte al Creațiunii. Despre porunca zilei de odihnă crede că face parte integrantă din Legea morală, care n'a suferit nicio schimbare.

— E convins că Sabatul este „ziua Domnului”, — o zi de odihnă pentru corp și suflet.

— Se străduiește să respecte Sabatul. obișnuiește să înceapă această zi cu cântare și rugăciune, dar nu întotdeauna. La serviciile divine de Vineri seara și din Sabat participă aproape regulat.

— Grijile și preocupările vremelnice încearcă să le alunge în această zi. In Sabat vorbește mai mult despre lucruri sfinte. Preocuparea principală din această zi este să se hrănească cu cât mai multă hrană spirituală.

— De cele mai multe ori încheie ziua de Sabat cu cântare și rugăciune.

Categoria V Respectă și sfințește Sabatul din profundă convingere.

— Este bine documentat și profund cunoscător al originii și însemnătății Sabatului. Crede că Sabatul este semnul lui Dumnezeu. Crede deasemenea că Sabatul este o zi închinată exclusiv Domnului, în sensul că în această zi corp și suflet trebuie să se odihnească, conform poruncii a patra.

— Acordă Sabatului un respect cu totul deosebit. Se pregătește chiar din timpul săptămânii să-l preîntâmpine.

— Intotdeauna salută sosirea Sabatului cu cântare și rugăciune.

Nu lipsește niciodată dela serviciul divin de Vineri seara, iar în Sabat vine regulat și la timp la orice serviciu divin.

— Se abține în această zi dela orice lucrare vremelnică, chiar și atunci când aceasta i-ar fi spre pagubă. În Sabat vorbește numai despre lucruri sfinte. Adesea ziua de Sabat este și o zi de post. Sabatul este pentru el o adevărată desfătare, alături de Domnul.

— Incheie întotdeauna Sabatul așa cum l-a început: cântând și lăudând pe Dumnezeu.

Iubite cetitor! Tu cum ai înțeles până acum să păzești Sabatul?

În care din aceste categorii te-ai regăsit? Ești cumva printre primele sau te încadrezi în vreuna din ultimele două? Ai fi oare bucurios să te regăsești în ultima categorie? Dacă da, începe chiar de acum să faci o adevărată reformă în respectarea Sabatului, aducând astfel o sinceră și curată închinare Celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele de ape.

Făcând așa, „te vei putea desfăta în Domnul”, și binecuvântarea Sa se va revărsa din belșug asupra ta și a lor tăi.

Gheorghe Indricău

IOAN HUSS, REFORMATORUL CEH

Ioan Huss, sau Hus (1369—1415) sau Ioan din Husineți, cum e numit în primele documente autentice, a fost figura centrală a mișcării husiste. Numele „Huss” înseamnă în limbajul boemian „gâscă” și însemnătatea acestui cuvânt a fost de mai multe ori folosită de către Reformator. Născut în Boemia de sud, din părinți Cehi umili, Huss a urmat cursurile de teologie și arte libere. Studiile sale superioare au fost făcute la Universitatea din Praga, unde a atras atenția profesorilor prin marile lui calități. Câștigându-și existența prin muncă manuală și prin cântec, Huss ieși repede la iveală. La 1393, la vârsta de douăzecișipatru de ani, primi licența în litere iar la 1394 pe aceea în teologie, iar la 1396 doctoratul în litere. La 1398 începe să predea lecții la Universitate. A fost preotit la 1400, și făcut decan al facultății de filosofie la 1401. La 1402, la vârsta de treizecișitru de ani, a fost ales rector al Universității pentru un semestru, iar la 1403 a fost numit predicator sinodal.

Legătura dintre Universitatea din Praga și aceea din Oxford, într'un timp când limba de studii era pretutindeni cea latină, a adus influența lui Wyclif în Boemia. Ieronim din Praga a adus scrierile lui Wyclif cari au trezit pe Huss la înviorare în cele ale teologiei.

Fiind chemat ca predicator la Capela Betleem din Praga unde avea obligația să predice Evanghe-

lia în limba poporului, Huss a început să studieze cu mare plăcere Biblia și scrierile reformatorilor religioși, a căror apărare a început să o ia.

Mulțime de oameni au alergat să-l asculte, în timp ce el căuta să hrănească sufletele cu pâinea vieții și să mustre păcatele care predominau, lucru care a făcut Roma să tremure. Huss ajunsese să așeze Biblia mai pe sus de autoritatea Papei și a sinoadelor. Huss cere să se introducă reforme. Aceasta a adus pe Huss în conflict cu Universitatea, care la 1403 a osândit patruzecișicinci din susținerile lui Wyclif apărare de Huss. La data aceasta se poate spune că a început reforma în Boemia. Cu toată condamnarea, Huss a apărut și mai departe aceste vederi și a ajuns propovăduitorul cel mai favorit. În preoțime s'a ajuns la mari desbateri asupra problemelor în discuție. Huss a fost învinuit că a calomniat preoțimea în predicile sale și a fost depus din funcția de predicator al sinodului, la 1408. S'a interzis ca la Universitate să se mai țină desbateri asupra doctrinelor lui Wyclif.

S'a prilejuit formarea a două partide, una care favoriza reforma și alta care se opunea. La 1409 Huss fiind în culmea influenței sale fu ales din nou rector când s'a reorganizat Universitatea din Praga. Totuși preoțimea l-a acuzat de erezii și arhiepiscopul Zbynit a apelat la Papa Alexandru V,

care a emis o bulă cerând ca erezia să fie desrădăcinată din diocезă, obligând ca scrierile lui Wyclif să fie îndepărtate și să nu se mai predice decât cu autorizație și numai în anumite locuri.

Sute de scrieri reformatorii au fost arse în public în sunetul clopotelor. La două zile s'a dat sentința de excomunicarea lui Huss și a tuturor aceluia care ar mai susține vederile orânduite de biserică. S'a produs o mare mișcare. Huss s'a văzut și mai mult obligat să apere adevărul și să denunțe stricăciunea bisericească. El a continuat să predice. Nevoind să se înfățișeze înaintea Papei Ioan XXIII, a fost excomunicat, și locurile unde s'ar fi aflat Huss erau puse sub interdicție.

La 1412 Papa Ioan XXIII, proclamă o cruciadă împotriva lui Ladislau, regele Neapolului, făgăduind iertare deplină de păcate pentru cei ce vor lua parte. Aceasta îl puse pe Huss în opoziție față de ierarhie. Într'o desbatere publică el susținu că papa nu are nici un drept să dea astfel de indulgențe. La câteva zile studenții plini de entuziasm au ars în public bulele prin care se vesteau cruciadele, după ce mai întâi fuseseră purtate pe stradă pe pieptul unei femei prostituate, reprezentând „Desfrânata din Apocalips” prezisă.

Curia papală fu cuprinsă de furie și începu să arunce fulgere. Huss fu din nou condamnat, iar

el luă poziție hotărâtă că „marele Anticrist care potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să se arate la sfârșitul lumii, era chiar atunci în locul cel mai de frunte al lumii creștine, și exercită putere spirituală asupra lumii creștine, clerici și laici și că nu e altul decât papa dela Roma”. Huss fu excomunicat și anatemi-
zat. Orice loc unde s’ar fi aflat era pus sub interdicție. Huss se retrase, la sfatul amicilor săi, din Praga sgomotoasă. În exilul său scrise despre erorile ce se practicau în biserică. Arată că Petru nu a avut nici o întâietate între apostoli.

Între anii 1414—1418 s’a ținut Sinodul dela Constanța pentru a se pune capăt marelui schisme din biserică catolică: erau pe atunci trei papi cari guvernau în acelaș timp. Mai avea de scop și să pună capăt ereziilor și să aducă reformă în biserică. Huss a fost citat la 1413 să se înfățișeze înaintea Sinodului să dea seama de învățăturile sale. Cu toate că i se dase scrisori de garanție că va avea deplină libertate, fu arestat și aruncat la închisoare unde zăcu bolnav două luni. Judecata a ținut luni de zile când Huss a fost chinuit de veșnice interogatorii.

Comisia numită să cerceteze învățăturile lui Wyclif le-a numit erezii și ele au fost osândite. Aceasta a sigilat și soarta lui Huss.

Obligat să spună dacă recunoaște scrierile puse în seama sa, Huss a recunoscut pe unele din ele, altele care nu erau ale lui, le-a negat, dar și-a apărat cu putere părerile. Declară că dacă i se va dovedi cu Biblia că este rătăcit va retracta. Susținerea lui era că Biblia are supremația. Nimeni nu l-a putut convinge și soarta lui fu sigilată. Fu adus înaintea sinodului pentru a se da sentința. Instrucția a fost sgomotoasă plină de strigăte: „Tăgădueste”. Apoi au fost condamnate (treizecișinouă de învățături susținute și propovăduite de Huss, ca fiind eretice, rebele, înșelătoare și dăunătoare. S’a ordonat ca scrierile lui să fie arse. După ce i s’au arătat ereziile, Huss a fost osândit să fie degradat și predat puterii lumesti ca să piară pe rug.

Avură loc ceremoniile înjositoare cunoscute sub numele de

degradare și scoaterea din consacrare. Huss fu așezat pe o platformă și îmbrăcat în toate veșmintele preoțești, apoi i s’au smuls hainele una câte una. Potirul de împărtășanie i-a fost dat în mână și apoi i-a fost luat. I-au pus pe cap o coroană de hârtie pe care erau zugrăviți drași care-și smulgeau sufletul cu ghiarele și pe ea scris numele „Marele eretic”. După ce s’a făcut lucrul acesta iar sufletul lui predat celui rău, trupul lui a fost predat brațului lumii.

Insoțit de o gardă de o mie de oameni înarmați și o mulțime de spectatori, Huss a fost dus afară din locul unde se ținea Sinodul. Trecând prin curtea bisericii văzu un foc în care se ardeau cărțile lui. Ajungând la locul execuției, numit „Locul Diavolului”, Huss îngenunche și se rugă. Mâinile îi fură legate la spate, iar el legat la stâlp cu fața spre apus. Un lanț greu fu pus de gâtul lui. Pae și lemne fură grămădite în jurul lui și pe ele se împrăstie rășină. I se oferă din nou viața dacă se leapă-

dă de credința lui, dar el refuză. S’a dat apoi foc. Huss începu să cânte, dar vântul îi aduse flăcările în față și-i stinseră cuvintele. Numai buzele i se mișcau până când și ele au fost înțepenite de moartea de martir pentru că se ridicase împotriva lui Anticrist arătat în Biblie. Persecutorii lui îi amestecară oasele în jărătec, îi desfăcură țeasta și o aruncară din nou în flăcări împreună cu resturile de haine nearse. În felul acesta trupul lui a fost făcut cenușă, care a fost aruncată în Rin.

Din scrierile lui Huss reiese că el considera pe Anticrist ca pe un Hristos mincinos. El susținea că Anticrist trebuie căutat pe teritoriul vechiului imperiu roman, furișându-se cu viclenie în biserică. El considera pe papa și cardinalii și preoții lui ca fiind cuprinși în taina fărădelegii și Babilonul spiritual. El îi considera ca fiind vicarul lui Satana și Marele Anticrist.

(Rezumat din „Istoria Interpretării Profetiei” de L. Froom).

UNDE STA SCRIS

În „Curierul Misionar”?

„O treaptă mai jos decât această culme a viețuirii creștine, va pune în primejdie mântuirea, atrăgând după sine pierzarea veșnică”.

„Smerenie mândrul învață”.

„Bucuria Domnului este tăria noastră”.

„Curățenia să se vadă oriunde”.

„Si, azi, Isuse, sunt al Tău”.

„Poruncile ei sunt obligatorii”.

„Cuvântul Domnului cade ca o ploaie reînviătoare”.

„Dacă Dumnezeu are de comunicat o lumină nouă, El lasă pe aleșii și iubiții Săi să o înțeleagă, fără să meargă ca mințile lor să fie luminate ascultând la cei cari sunt în întunec și rătăcire”.

„Exercițiul cel mai binefăcător pentru tineret se va găsi în munca folositoare”.

„Nu uita că Biblia aduce mângâiere în suflet”.

„O, de-ar lăuda întruna oamenii pe Domnul Sfânt”.

„Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru”.

„Dreptul la odihnă este asigurat”.

„Soția celui care e în slujba lui Hristos poate săvârși mult bine, dacă vrea”.

„Isus trebuie să fie obiectul gândurilor și vorbirilor noastre”.

Instrucțiuni: Oricine ia parte la acest concurs trebuie să-și ia obligația personală că va cerceta singur iar nu mai mulți laolaltă. De fapt această cercetare personală și convingere în urma căutării singur de cuiva temeinic în cunoștințele sale.

(Urmare la pag. 13)

NOUA LEGE A CULTELOR

(publicată în Monitorul Oficial Nr. 178 din 4 August 1948)

DECRET Nr. 177

pentru regimul general al cultelor religioase

CAPITOLUL I

Dispozițiuni generale

Secțiunea I

Despre libertatea religioasă

Art. 1. — Statul garantează libertatea conștiinței și libertatea religioasă pe tot cuprinsul Republicii Populare Române.

Oricine poate să aparțină oricărei religii sau să îmbrățișeze orice credință religioasă, dacă exercițiul ei nu contravine Constituției, securității și ordinii publice sau bunelor moravuri.

Art. 2. — Ura confesională manifestată prin acte, care stânjenesc liberul exercițiu al unui cult religios recunoscut, constituie un delict ce se pedepsește conform legii.

Art. 3. — Nimeni nu poate fi urmărit pentru credința sa religioasă sau pentru necredința sa.

Credința religioasă nu poate împiedeca pe nimeni de a dobândi și exercita drepturi civile și politice și nici nu poate scuti pe nimeni de la obligațiunile impuse de legi.

Art. 4. — Nimeni nu poate fi constrâns să participe la servicii religioase ale unui cult.

Art. 5. Nimeni nu poate fi constrâns, prin măsuri administrative de Stat, să contribuie la cheltuielile unui cult sau să se supună unor hotărâri ale organelor religioase de judecată.

Secțiunea II

Despre libertatea organizării cultelor

Art. 6. — Cultele religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber dacă practicile și ritualul lor nu sunt contrare Constituției, securității sau ordinii publice și bunelor moravuri.

Art. 7. — Cultele religioase se vor organiza după norme proprii, conform învățăturilor, canoanelor, și tradițiilor lor, putând organiza, potrivit aceluiași norme, așezăminte, asociațiuni, ordine și congregațiuni.

Art. 8. — Cultele religioase recunoscute pot avea organe de judecată religioasă pentru disciplinarea personalului din serviciul lor.

Organele disciplinare de judecată se organizează prin regulamente speciale, în conformitate cu canoanele și statutele cultelor respective. Regulamentele se alcătuiesc de organele legale al cultului respectiv și

se aprobă prin decret al Prezidiului Marelui Adunări Naționale, la propunerea ministerului cultelor.

Art. 9. — Părțile componente locale ale cultelor religioase recunoscute pot avea și întreține, singure sau în asociație cu altele, cimitire pentru credincioșii lor.

Comunele sunt obligate a crea cimitire comune, sau locuri rezervate din terenurile cimitirelor existente, pentru înmormântarea celor ce nu aparțin cultelor ce au cimitire.

CAPITOLUL II

Raporturile dintre Stat și cultele religioase

Art. 10. — Credincioșii tuturor cultelor religioase sunt obligați a se supune legilor țării, a depune jurământul în forma și în cazurile prevăzute de lege și a face înscrierea actelor de stare civilă la oficiile de stare civilă în termen legal.

Art. 11. — Delictele și crimele de drept comun săvârșite de șefii sau de ierarhii cultelor religioase se judecă de Curți, cu recurs la Curtea Supremă.

Art. 12. — Cultele religioase recunoscute vor trebui să aibă organizație centrală, care să reprezinte cultul, indiferent de numărul credincioșilor săi.

Art. 13. — Cultele religioase, pentru a putea să se organizeze și să funcționeze, vor trebui să fie recunoscute prin decret al Prezidiului Marelui Adunări Naționale, dat la propunerea Guvernului, în urma recomandării ministrului cultelor.

În cazuri bine motivate se va putea retrage recunoașterea în același mod.

Art. 14. — În vederea recunoașterii, fiecare cult religios va înainta, prin Ministerul Cultelor, spre examinare și aprobare, statutul său de organizare și funcționare, cuprinzând sistemul de organizare, conducere și administrare, însoțit de mărturisirea de credință respectivă.

Art. 15. — Biserica Ortodoxă Română este autocefală și unitară în organizarea sa.

Art. 16. — Organizarea de partide politice pe bază confesională este interzisă.

Art. 17. — Părțile componente locale ale cultelor religioase recunoscute, precum comunități, parohii, unități, grupe, vor trebui să fie înscrise într-un registru special al primăriei respective, cu arătarea nominală a organelor de conducere și control și cu indicarea numerică a membrilor care fac parte din ele.

Art. 18. — Asociațiunile civile și

fundațiunile care urmăresc în total sau în parte, scopuri religioase, trebuie, pentru a fi recunoscute ca persoane juridice, să aibă încuviințarea Guvernului, prin Ministerul Cultelor, fiind supuse întru totul obligațiunilor ce decurg din legi cu privire la caracterul lor religios.

Art. 19. — Inscripțiunile și semnele simbolice, precum și sigiliile sau ștampilele arătând denumirea cultului, vor trebui să aibă în prealabil aprobarea Ministerului Cultelor.

Art. 20. — Șefii cultelor, ierarhii și în general întregul personal din serviciul cultelor, trebuie să fie cetățeni români, bucurându-se de deplinătatea exercițiului drepturilor civile și politice.

Art. 21. — Șefii cultelor, precum și mitropoliții, arhiepiscopii, episcopii, superintendenții, administratorii-apostolici, vicarii-administrativi și alții, având funcțiuni asemănătoare, aleși sau numiți în conformitate cu statutele de organizare ale cultelor respective nu vor fi recunoscuți în funcțiune decât în baza aprobării Prezidiului Marelui Adunări Naționale, dată prin decret, la propunerea Guvernului, în urma recomandării ministrului cultelor.

Înainte de intrarea în funcțiune, toți aceștia vor depune jurământul de credință în fața ministrului cultelor.

Formula de jurământ este următoarea:

„Ca slujitor al lui Dumnezeu, ca om și ca cetățean,

Jur de a fi credincios Poporului și de a apăra Republica Populară Română, împotriva dușmanilor din afară și dinăuntru;

Jur că voi respecta și voi face să se respecte de către subalternii mei legile Republicii Populare Române;

Jur că nu voi îngădui subalternilor mei să întreprindă și să ia parte și nici eu nu voi întreprinde și nu voi lua parte la nicio acțiune de natură a aduce atingere ordinii publice și integrității Republicii Populare Române.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!“.

Această formulă de jurământ este obligatorie și pentru conducătorii asociațiilor civile cu caracter religios prevăzute la art. 18.

Ceilalți membri ai clerului aparținând diferitelor culte, cât și președinții sau conducătorii comunităților locale, vor depune înainte de intrarea lor în funcțiune, în fața șefilor lor ierarhici, jurământul de credință după formula următoare:

„Ca slujitor al lui Dumnezeu, ca om și ca cetățean,

Jur de a fi credincios Poporului și de a apăra Republica Populară Ro-

mână, împotriva dușmanilor din afară și dinăuntru;

Jur a respecta legile Republicii Populare Române și de a păstra secretul în serviciul orânduit de Stat.

Așa să-mi ajute Dumnezeu!"

Ceilalți funcționari din serviciul cultelor religioase vor depune, în fața autorităților competente de Stat, jurământul de credință prevăzut de art. 8 din legea Nr. 363 din 30 Decembrie 1947 pentru constituirea Statului Român în Republica Populară Română.

Art. 22. — Cultele religioase, cu organizații eparhiale pot avea un număr de eparhii în raport cu numărul total al credincioșilor.

Pentru crearea și funcționarea de eparhii, (dioceze, superintendențe), se vor socoti în medie 750.000 de credincioși de fiecare eparhie.

Delimitarea eparhiilor și repartizarea credincioșilor pe eparhii, se vor face de către organele statutare ale cultului respectiv și se va confirma printr'un decret al Prezidiului Marelui Adunări Naționale, la propunerea ministrului cultelor.

CAPITOLUL III

Despre activitatea cultelor

Art. 23. — Activitatea cultelor religioase recunoscute se va desfășura potrivit cu învățătura lor religioasă, cu statutul de organizare aprobat și în conformitate cu legile țării și bunele moravuri.

Art. 24. — Cultele religioase pot ține congrese sau adunări generale cu aprobarea Ministerului Cultelor iar conferințele și consfăturile locale (adunări eparhiale, protopopești), cu aprobarea autorităților locale respective.

Art. 25. — Ministerul Cultelor va putea suspenda orice hotărâri, instrucțiuni sau ordonanțe, precum și orice ordin cu caracter administrativ-bisericesc, cultural, educativ, filantropic sau fundațional, care ar contraveni statutelor de organizare ale cultului respectiv, actelor de fundațiune, actelor de constituire, securității și ordinii publice sau bunelor moravuri.

Art. 26. — Cultele pot întrebuința, în manifestările și activitatea lor internă, limba maternă a credincioșilor. Corespondența cu Ministerul Cultelor se va face în limba română.

Pastoralele și circulările de interes general vor fi comunicate în timp util Ministerului Cultelor.

Art. 27. — La pomeniri, în legătură cu autoritatea supremă a Statului, care în mod obișnuit se fac cu ocazia diferitelor slujbe religioase, precum și la solemnitățile oficiale prevăzute de legi și deciziuni, se vor întrebuința numai formule aprobate, în prealabil, de Ministerul Cultelor. Cultele sunt ținute, de asemenea, să nu întrebuințeze formule și expresii în cărțile de ritual, contrare legilor și bunelor moravuri.

CAPITOLUL IV

Despre patrimoniul cultelor religioase

Art. 28. — Cultele religioase recunoscute sunt persoane juridice. Sunt persoane juridice și părțile lor componente locale, care au numărul legal de membri prevăzut de legea persoanelor juridice, precum și așezămintele, asociațiunile, ordinele și congregațiunile prevăzute în statutele lor de organizare, dacă acestea din urmă s'au conformat dispozițiilor legii persoanelor juridice.

Art. 29. — Bunurile mobile și imobile ale cultelor religioase, ale diferitelor părți constitutive, așezămintelor, asociațiunilor, ordinilor și congregațiunilor, vor fi inventariate de organele lor statutare.

Organele centrale ale cultelor religioase vor comunica toate datele cu privire la aceste inventare Ministerului Cultelor, pentru exercitarea dreptului de verificare și control.

Art. 30. — Cultele religioase, diferitele lor părți componente, așezămintele, asociațiunile, ordinele și congregațiunile vor avea bugete proprii, cu arătarea veniturilor și cheltuielilor.

Aceste bugete sunt supuse controlului Ministerului Cultelor.

Bugetele și gestiunile organelor și instituțiilor centrale, ale centrelor eparhiale și ale așezămintelor lor, se aprobă, se verifică și se descarcă de Ministerul Cultelor.

Art. 31. — Cheltuielile pentru întreținerea cultelor religioase și a nevoilor lor, pot fi acoperite și din contribuțiuni consimțite de credincioși.

Art. 32. — Subvențiile acordate de Stat vor fi contabilizate și controlate, conform legii contabilității publice.

Art. 33. — Contravenirea la legile care privesc ordinea democratică a Republicii Populare Române poate atrage, în total sau în parte, retragerea subvențiilor acordate de Stat. Deservenții cultelor, care au atitudini antidemocratice vor putea fi înlăturați, temporar sau definitiv, dela salarizarea acordată de Stat.

Art. 34. — Salarizarea personalului cultelor religioase se va face conform normelor generale în vigoare.

Art. 35. — Instituția patronatului, privind bunuri patronale provenite dela persoane sau instituții private de orice categorie, rămâne desființată.

Art. 36. — Avera cultelor dispărute sau a căror recunoaștere a fost retrasă, aparține de drept Statului.

Art. 37. — Dacă cel puțin 10% din numărul credincioșilor comunității locale a unui cult trec la alt cult, comunitatea locală religioasă a cultului părăsit pierde de drept o parte din patrimoniul său, proporțională cu numărul credincioșilor care au părăsit-o și această parte proporțională se strămută tot de drept în patrimoniul comunității locale a cultului adoptat de noii credincioși.

Dacă cei care părăsesc comunitatea locală alcătuiesc majoritatea, biserica (locașul de închinăciune, casa de rugăciuni), cum și edificiile anexe, aparțin de drept comunității locale a cultului nou adoptat, cealaltă avere cuvenindu-se celor două comunități locale în proporția arătată la alineatul precedent.

Dacă cei trecuți dela un cult la altul reprezintă cel puțin 75% din numărul credincioșilor comunității locale a cultului părăsit, întreaga avere se strămută de drept în patrimoniul comunității locale a cultului adoptat, cu drept de despăgubire pentru comunitatea locală părăsită, proporțional cu numărul celor rămași fără a se socoti biserica (locașul de închinăciune casa de rugăciuni) și edificiile anexe; această despăgubire va fi plătită în termen de cel mult 3 ani dela stabilirea ei.

Cazurile prevăzute în acest articol vor fi constatate și soluționate de judecătoria populară a locului.

CAPITOLUL V

Raporturile dintre culte

Art. 38. — Trecerile dela un cult la altul sau părăsirea unui cult, sunt libere.

Declarația de părăsire a unui cult se comunică părții componente locale a cultului părăsit, prin autoritatea comunală locală. La cerere autoritatea comunală respectivă este obligată să elibereze dovada facerii acestei comunicări.

Art. 39. — Niciun cult nu va putea înscrie noi adepți, decât dacă cel ce solicită acest lucru face dovada că a anunțat de părăsirea cultului, cultul căruia i-a aparținut.

Art. 40. — Relațiunile cultelor religioase cu străinătatea, vor fi numai de natură religioasă.

Niciun cult religios și niciun reprezentant al vreunui cult nu va putea întreține legături cu cultele religioase, instituțiuni sau persoane oficiale în afara teritoriului țării, decât cu aprobarea Ministerului Cultelor și prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe.

Art. 41. — Jurisdicția cultelor religioase din țară nu se poate întinde în afară de teritoriul Republicii Populare Române și nici cultele religioase din străinătate nu vor putea exercita jurisdicțiunea asupra credincioșilor din cuprinsul Statului Român.

Art. 42. — Ajutoarele sau ofrandele primite din străinătate de cultele religioase din țară sau trimise de acestea în străinătate, vor fi controlate de Stat.

Art. 43. — Bunurile bisericesti aflătoare în străinătate și interesele religioase ale cetățenilor români în străinătate pot constitui obiectul unor înțelegeri internaționale pe bază de reciprocitate.

CAPITOLUL VI

Despre învățământul religios

Art. 44. — Cultele religioase sunt libere a-și organiza învățământul

pentru pregătirea personalului cultului sub controlul Statului.

Crearea școlilor și alcătuirea programelor școlare se vor face de către organele competente ale cultelor religioase respective și vor fi supuse spre aprobare Ministerului Cultelor.

Art. 45. — Membrii Corpului didactic se numesc de organele statutare ale cultului religios respectiv, în conformitate cu statutul și normele aprobate de minister, având pentru cei salariați de Stat recunoașterea prealabilă a ministerului, iar pentru cei plătiți de cult confirmarea în termen de 15 zile dela numire.

Ministerul Cultelor poate anula numirile făcute, când motive de ordine publică sau siguranța Statului cer acest lucru.

Art. 46. — Diplomele și certificatele eliberate de către școlile de învățământ pentru pregătirea personalului cultului, au valabilitatea numai în cuprinsul cultului respectiv.

Echivalarea diplomelor și certificatelor din străinătate, în ceea ce privește pregătirea religioasă, va fi stabilită de comisiuni speciale recunoscute de Ministerul Cultelor.

Art. 47. — Cultele religioase sunt obligate a comunica Ministerului Cultelor toate datele cu privire la organizarea și funcționarea învățământului pentru pregătirea personalului eclesiastic.

Art. 48. — Cultele religioase pot organiza, cu aprobarea ministerului, pentru pregătirea deservenților cultului, școli de cântăreți și școli pentru pregătirea clerului.

Școlile de cântăreți vor avea la bază cel puțin gimnaziul unic sau șapte clase primare (învățământul elementar de șapte clase).

Școlile pentru pregătirea clerului mirean și monahul pot fi seminarii teologice, având la bază gimnaziul unic sau șapte clase primare, institute teologice având la bază absolvența liceului sau a școlii normale (pedagogice) și institute teologice de grad universitar, având la bază bacalaureatul sau diploma de școală normală (pedagogică).

Fiecare cult își va alege, pentru formarea clerului, una din aceste forme de așezământ școlar.

Pentru pregătirea monahilor, cultele pot organiza, cu aprobarea ministerului, seminarii speciale cu bază de gimnaziu unic sau școală primară de șapte ani.

Art. 49. — Cultul ortodox va putea avea, pentru pregătirea clerului două institute teologice de grad universitar.

Cultul catolic va putea avea un singur institut teologic de grad universitar, cu secțiile speciale necesare.

Cultele protestante de asemenea vor putea avea un singur institut teologic de grad universitar, cu secțiile speciale necesare.

Art. 50. — Cultele pot avea internate pentru elevii sau studenții care urmează școlile, respectiv institutele de pregătire a clerului, însă exclusiv pentru aceștia și numai pe lângă școala sau institutul respectiv.

Art. 51. — Jurisdicțiunea canonică și învățătura dogmatică în școlile de cântăreți, seminarii și institute sunt pe seama cultului respectiv, iar controlul didactic și administrativ aparțin Ministerului Cultelor, indiferent de felul și gradul lor.

Art. 52. — Incadrarea profesorilor actuali se va face prin decret la propunerea Ministerului Cultelor.

CAPITOLUL VII

Dispozițiuni finite și transitorii

Art. 53. — Actualele seminarii teologice, în care se predă și cultura generală, se desființează. Corpul didactic de specialități laice dela aceste seminarii, împreună cu prevederile bugetare respective, trec dela Ministerul Cultelor la Ministerul Învățământului Public, Profesorii care intră în această categorie vor fi încadrați după posibilități, la catedre de aceeași specialitate sau specialități înrudite.

Absolvenții cu diplomă ai seminariilor teologice și care au obținut această diplomă până la data apariției legii de față, se bucură de aceleași drepturi de a urma învățământul teologic superior, ca și bacalaureații liceelor teoretice sau diplomații școlilor normale (pedagogice).

Art. 54. — Facultatea de Teologie din București se transformă în Institut Teologic de grad universitar iar personalul didactic și administrativ, împreună cu prevederile bugetare respective, trec dela Ministerul Învățământului Public, la Ministerul Cultelor.

Art. 55. — Toate chestiunile cu privire la împărțirea bunurilor între diferitele comunități religioase locale ale cultelor, nerezolvate încă, se vor rezolva potrivit dispozițiilor art. 37 din legea de față.

Art. 56. — Toate cultele religioase sunt datoare a-și înainta statutul lor de organizare, pus în concordanță cu prevederile legii de față, în termen de 3 luni dela data publicării prezentei legi, Ministerului Cultelor în vederea aprobării lor.

Aprobarea statutelor se face prin decret al Prezidiului Marei Adunări Naționale, la propunerea Guvernului prin Ministerul Cultelor.

Art. 57. — Modificările ulterioare în statutele de organizare ale diferitelor culte religioase se vor face în același mod.

Art. 58. — Dispozițiunile legii 68 din 19 Martie 1937, pentru organizarea clerului militar, se abrogă.

Membrii clerului tuturor cultelor sunt obligați a acorda asistență și servicii religioase ostașilor, ori de câte ori li se cere. Refuzul de a satisface această obligație constituie o

abatere ce se va sancționa disciplinar.

Art. 59. — Bisericele și capelele militare, cu întregul lor inventar, trec în proprietatea parohiilor de același cult, în circumscripția cărora se află.

Catedrala Episcopală a clerului militar din orașul Alba-Iulia, împreună cu patrimoniul său trece în proprietatea Episcopiei ortodoxe române a Clujului, Vadului și Felea-cului.

Art. 60. — Membrii clerului militar, care la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial, au cel puțin 20 de ani de serviciu public, vor putea cere pensionarea prin derogare dela dispozițiunile legii generale de pensuni, beneficiind de un spor de 5 ani utili la pensie, adăogați la timpul efectiv servit.

Membrii clerului militar, care nu vor beneficia de dispozițiunile alineatului precedent vor fi încadrați în posturi de preoți, pe bază de cereri individuale, în Eparhiile unde au mai funcționat sau în alte Eparhii, care au posturi vacante.

Actualul Episcop al Armatei, păstrându-și titlurile și drepturile personale actuale, rămâne la dispozițiunea Sfântului Sinod, care-i va fixa atribuțiuni potrivite rangului său.

Art. 61. — Plata acestui personal clerical trecut la Ministerul Cultelor, se va face dintr'un credit extraordinar bugetar, ce se va deschide de către Ministerul Finanțelor pe seama Ministerului Cultelor și care se va acoperi prin anularea unei sume de valoare egală din bugetul Ministerului Apărării Naționale.

Art. 62. — Legea Nr. 54 din 22 Aprilie 1928, pentru regimul general al cultelor, cum și orice dispozițiuni contrare prezentei legi, se abrogă.

Dat în București la 3 August 1948.

(Urmare dela pag. 10)

Concursul începe cu No. 4 din Curierul Misionar și durează 12 luni.

Cei cari vor lua parte la concurs în fiecare lună, răspunzând bine la toate punctele, vor primi la sfârșit un Certificat.

În răspunsul care se va trimite rog a se aminti ce număr are „Curierul Misionar”, pagina, coloana, paragraful și rândul. De exemplu pentru propozițiunea: „Sabatul trebuie să fie pentru noi o desfătare”, se va răspunde: „Curierul Misionar” No. 4, coloana 2, paragraful 5, rândul 1 și 2. Pentru poezii se va aminti: numele poeziei, a câta strofă și rândul.

V. Florescu

Viermii intestinali

Intre multele cauze cari slăbesc copiii sunt și viermii intestinali, mai ales dela vârsta de 3 ani în sus. Aceștia se hrănesc cu sângele copiilor și-i anemiează. Intre viermii intestinali, întâlniți în țara noastră mai adesea sunt: Panglica (tenia), limbricii, oxiurii și tricocefalul. Panglica sau tenia este un vierme lat, lung de 4—10 metri, după varietate, trăește în intestinul subțire și se fixează în intestin cu ventuzele sau cârligele dela cap. Corpul e format din inele cari sunt foarte înguste în apropierea capului și mai late cu cât se depărtează de cap (1—1,5 cm). Inelele conțin ouăle și când acestea sunt eliminate cu materiile fecale pun în libertate și acele ouă, cari ajung fie în organismul porcului, fie în organismul bouului, sau peștelui. La om trec prin carne neîndeajuns de fiartă sau friptă. Limbricii sau ascarizii, sunt viermi rotunzi cari invadează organismul copiilor, având o lungime între 17—25 cm. La cap au 3 buze cu care se fixează de intestin. Trăește în intestinul subțire unde femela lasă ouăle care sunt eliminate cu materiile fecale. Ouăle se dezvoltă pe pământ. Embrionii sunt din nou înghițiți de om prin apă fructe sau zarzavaturi infectate. Inghițiți din nou trec din trahee în intestin unde se maturează. Oxiurii, au aspect de bucățele mici de ață în scaune, cu o lungime de 3—12 mm. Și aceștia locuiesc în intestinul subțire, elimină ouăle în rect (ultima porțiune a intestinului gros) unde se dezvoltă embrionii. Femelele ieșite prin anus provoacă mâncărimi intense, mai ales noaptea. Copilul se scarpină, ia ouăle sub unghii apoi punând degetele la gură, le înghite din nou, embrionii ajunși în intestin cresc. Alt soi de vierme rotund e tricocefalul. Este lung de 3—5 cm. Locuiește în ultima porțiune a intestinului subțire și în intestinul gros. Ouăle le elimină prin materiile fecale și se dezvoltă pe pământ, în embrioni cari trec prin infectare din nou în intestinalele omului. Copiii cu viermi intestinali sunt palizi și cu atât

mai slabi (anemici) cu cât au mai mulți viermi cari se hrănesc cu sângele lor.

Ei produc mici hemoragii și uneori diaree. Otrăvurile eliminate de acești paraziți distrug globulele roșii din sânge, slăbind astfel și mai mult pe copil. Tot din cauza lor copiii pot prezenta amețelă, diferite paralizii, accese de sufocațiune, etc. Apoi vărsături, colici, diaree, senzație de foame exagerată, mâncărimi la șezut. Mai rar, limbricii și oxiurii pot da și turburări de ochi. Prin iritația intestinului pot da diferite infecțiuni (apendicite, febra tifoidă). Ei produc și febră neregulată. Oxiurii produc mâncărimi în regiunea anală seara, când copilul se culcă, provocând la copiii nervoși unele turburări nervoase. (onanism).

Pentru a preveni infecția cu viermi intestinali, cărnurile animalelor trebuie examinate de veterinari înainte de a fi date în consumațiune. Apoi apa nesigură va fi totdeauna fiartă sau filtrată. Zarzavaturile, fructele totdeauna spălate. Înainte de mâncare, copiii se vor spăla pe mâini. Se va căuta ca unghiile să fie tăiate bine pentru ca să nu fie loc unde să se adăpostească ouăle viermilor sau chiar alți microbi. Ca medicamente contra panglicei se va cere dela farmacie, **extractul eterat de filix mas.** Doza de jumătate gram de an. Ca produse de specialitate: **Taenal (L'Atome)** care e preparat și pentru copii. Orică-

re ar fi medicamentul copilul va fi ținut 24 ore înainte de administrare la regim cu lapte. În tot timpul luării medicamentului și până la expulzie va sta culcat. Dacă trec 3—4 ore și tenia (viermele) nu s'a eliminat se face o clismă purgativă. Când copilul se așează pe oală, ea trebuie să fie umplută 3/4 cu apă caldă. Se mai pot întrebuința 30—40 gr. de semințe de dovleac, fără coajă (decorticate), pisate, amestecate cu zahăr sau miere. Se mai adaugă și puțină apă și se dau în 2—3 rânduri, la jumătate oră interval, apoi va lua imediat o doză de ulei de ricină. Contra limbricilor și oxiurilor, medicamentul clasic e calomelul și santonina. Santonina nu se dă sub 2 ani. Se dă un centigram pe an. Dintre specialități se dă: Helmina (Merck) 3 lingurițe pe zi din preparatul granulat la copiii mai mici sau 6 tablete la copiii mai mari. Contra oxiurilor se prescrie „Butolan” la sugari zilnic 1/4 tablete, la copiii mai mari 1/2-1 tabletă în lapte. Lubis-anul dă rezultate bune contra oxiurilor. Se dau granule copiilor mai mici și perle celor mai mari, 3 zile consecutive, o singură repriză a 2a zi și a 3a zi după 3 ore se dă purgativul.

Bolnavilor de oxiuri trebuie să li se facă spălături zilnice cu apă sărată sau ulei mentolat sau chiar cu usturoi. Regiunea perianală va fi unsă în fiecare seară cu: Calomel 1 gr. vaselină 20 gr.

Pentru a împiedeca transportul ouălelor de oxiuri dela anus la gura copilului acesta va fi culcat cu pantaloni închiși și împiedecat de a se scărpină.

Dr. El. Iacob Prisecaru

Înștiințare

Se aduce la cunoștința membrilor Bisericii noastre că Ministerul Artelor și Informațiilor a dat recent un ordin circular în care se arată că vânzarea sau distribuirea gratuită a cărților și broșurilor, din casă în casă, pe străzi și în piețe publice, se poate face numai în baza unei autorizațiuni speciale a Ministerului Artelor și Informațiilor.

De asemenea atragem atenția membrilor noștri că, chiar acele persoane cari posedă autorizația cuvenită, nu pot vinde sau distribui gratuit decât acele cărți și broșuri cari au o aprobare recentă de tipărire.

Abaterile dela dispozițiunile amintite mai sus se consideră încălcări de lege și se pedepsesc.

Intrebări Biblice

A

Indrumări: Scrie locul în Sfânta Scriptură unde se găsește fiecare din aceste versete:

- 1.) „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”.
- 2.) „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”.
- 3.) „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci”.
- 4.) „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului”.
- 5.) „Mii de mii li slujeau... și s'au deschis cărțile”.
- 6.) „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă”.
- 7.) „Ii vei pune numele Isus,

pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor”.

8.) „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele”.

9.) „După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce”.

10.) „Acest Isus... va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”.

B

Indrumări: Inlocuiți aceste cuvinte prin altele corespunzătoare.

- 1) Isus
- 2) Balaurul
- 3) Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt
- 4) Vestea bună a mântuirii

REZULTATUL

Examenului „Intrebări Biblice” din Curierul Misionar Nr. 3 1948.

Au trecut acest examen tinerii mai jos arătați:

Alexandria: Andrieș Ana, Andrieș Lidia, Drăgușin Apollin, Drăgușin Cornelia, Drăgușin Lenuța, Drăgușin Mariana, Enache Petre, Ilie Paul, Iorga Emanuel Mareș Steliana, Pascu Maria, Petcu Anișoara, Stoica Florica, Stoica Lucia, Vasile Costică, Vasile Elena; **Aluniș:** Miha Florica, Ungureanu Ionel; **Băilești:** Arventope Maria, Aurora Bădele, Boabă Simion, Giurea Sandu; **N. Bălcescu:** Bălan Dumitra, Bălan Dumitru; **Balta Sărată:** Diniță Tabita; **Bârlad:** Modiga Odisei, Modiga Sofia; **Boureni:** Dumitrescu Eleonora, Dumitrescu Estera; **Brăila:** Boltă Elena, Dănilă Eugen; **București Grant:** Ardeleanu Nicolae Bigan Lenuța, Damian Zamfir, Gheorghe Lenuța, Gheorghe Petre, Mânzăteanu O, Oprea Ion, Petrescu Estera, Petrescu Lucia, Reolcea Paula, Stoica Cornelia, Stoica Dumitru; **București V. Lascăr:** Vilma Balaș, Vilma Kiss, Scrobotovici Elisabeta; **Buzescu:** Duică M. C., Mareș Anghelina, Mihai Steliana Pârvan Ioana, Pârvan Ștefan Pârvan Nicolae, Petcu Tabita; **Ciorăști:** Sârbu Gr Sârbu Maria; **Ciupercenii Noui:** Fudulea Anicuța, Ionică Ion, Ionică Janeta, Velcu Dumitru; **Curtișoara:** Ciurea Grigore, Radu Emilia, Ungureanu Gheorghită; **Cămăraș:** Cerman Cornel, Poplat Janos, Partik Janos, Samuel Janka, Szekely Miklos; **Dărmănești-Prahova:** Angelescu Ioan, Angelescu Lucia, Manu Elena, Manu Nicu, Mărgărit Gh. Mărgărit Ioan, Mărgărit Luca, Rădulescu Mița, Stănescu Elena, Voinea Lenuța; **Deleni:** Cazacu Maria, Dobrea Gh., Munteșcu Elena, Parfumie Gh., Parfumie Ioan, Parfumie Vasile; **Gh. Doja:** Andrei Petre, Avrănescu Aurelian, Avrănescu Paul, Avrănescu Zamfira,

Enache Silvia, Panteru Nicu; **Dridii:** Ludu Corneliu Streza Aurel, Streza Octavian; **Flămânda:** Sfetcu Anghel, Sfetcu Elena, Sfetcu Gica; **Furculești:** Scumpieru Alexandru, Țene Ecaterina, Țene Lică, Țene Marioara; **Frătești:** Petre Ancu; **Galați:** Cioriciu Olimpia, Drașing Costică, Rîșcașu Tudorel; **Gherghița:** Șerban Safta, Șerban Ștefan; **Gostin:** Ghioaldă Lenuța; **Iasi:** Agapie Lidia, Anuță Sofia, Beșleagă Ana, Beșleagă Eugenia, Burlacu Vasile, Cazarici Margareta, Miller Viorica Olteanu Corneliu, Olteanu Dan, Olteanu Marioara, Văraru Elena, Văraru Ionel, Vlahopol Ariel; **Leordina:** Bot Gavrilă, Bumbar Dumitru, Cocărcă Ioan; **Macea:** Ardeleanu Sofia, Bota Sorica, Cazan Simion, Dărvășan Dinuțu, Dărvășan Ionel, Mara Florica, Mara Lenuța, Moți Iuliana; **Mălușteni:** Canditu Ioan; David Sandu, Diaconu Estera Diaconu Marin, Felea Claudia, Felea Decabal, Felea Ionel, Felea Olimpiada, Liga Aurelia, Liga Junia, Liga Laurentia, Stratilă Laurentia, Modiga Pau **Mircea Vodă:** Ivan Marița, Ivan Neculai; **Moștei:** Beșliu Marcela, Tolan Sândica; **Negoști:** Barbu Gheorghe, Barbu Elena, Ionescu Estera Tudorescu Vasile; **Ochiul Boului:** Ionescu Gh., **Oinac:** Băjenaru Ilie; **Panaghia:** Brezoi Ilie, Brezoi Ștefan, Șplea Ioan, Șolea Petre; **Peret:** Nedelcu Anghelina, Nedelcu Petre, Manea Radu, Manea Titu, Matei Alex.; **Piatra:** Chivu Gogu, Coltuc Florea, Coltuc Lidia, Cristea Marioara, Culcea Apollin, Nătarău Marioara Păscuț Constantin, Strâmbu Florea, Strâmbu Gh., Strâmbu Marioara, Vătâmaru Mița; **Ploești:** Drăghici Ioan, Drăghici Paul, Gășman Lenuța, Mărgărit Elene, Mărgărit Maria, Mărgărit Samuel, Oiteanu Constantin, Vlăsceanu Ionel; **Ră-**

doești: Cocos Ilie; **Rapoltul Mare:** Costele Estera, Gusinski Gheorghe; **Roșiori de Vede:** Cucu Maria Cucu Rahela, Cucu Zefania, Dane Sanda, Duică Corneliu Duică Gabriela, Duică Pavel, Minea Ionel; **Potpâiac Radioara,** Rizea Estera, Rizea Gabriela; **Săcele-Constanța:** Ruscu Iacob; **Săpânța:** Colopelnic Teodor, Gheorghe Ion, Gheorghe Pop, Gheorghe Turda, Stan Ion, Stan Grigore Stan Teodor; **Sărmas:** Ilyeș Kôta, Natu Luț, Poldner Mihaly, Sanó Maria; **Seaca:** Băcanu Dumitra, Băcanu Ilie, Miertoiu Ion, Stancu Petre; **Sofronia:** Totoreanu Aurel; **Spătărei:** Sandu Petre; **Spinen Beu Ecaterina,** Belu Elisabeta Belu Septimea; **Strunga:** Bociu Corneliu, Bociu Maria, Sonodoc Vasile; **Suța Seacă:** Burtescu Gh., Călinescu Aneta Mănescu Aurică, Mănescu Titu, Minculescu Al., Minculescu Marin Marinuș Marioara; **Tărnăveni:** Bartha Dezső, Margit Szabó, Roman Ioana; **Telești:** Gurău Gigeta, Gurău Georgeta, Poenaru Petre, Zestroi Maria; **Traian:** Bălăceanu Marin, Celeapcă Florea, Costea, Anișoara, Costea Fănică, Dena Cornel, Dena Florica, Dena Lidia, Dena Marioara, Florea Mircea Ivănuș Elisabeta, Ivănuș Stancu, Miertoiu Gh., Miertoiu Leana, Pencea Vasile, Rădilea Ioan, Roman Pavel, Sarău Floarea, Sarău Valerica, Sarău Zaharia, Uba Marioara, Uba Mița, Udeanu Cornel Teodorescu Florica; **Ulmeni:** Bugean Estera, Soreață Lucia, Soreață Mimă, Zopotilă Ștefania; **Vad:** Vornica Corneliu, Vulvară Aurelia, Vulvară Elena, Vulvară Maria; **Valea Lungă:** Ciobanu Marin; **Vânătorii Mici:** Badea Alex., Badea Lenuța, Badea Nicu, Coman Smaranda, Marinescu Petre, Marinescu Rodica, Niță Filip, Niță Lisandru, Niță Rada, Niță Tudor, Rădoi Gh., Rădoi Rada, Rădoi Verona; **Vărvor:** Călugăru Corneliu, Călugăru Răca, Puțoreanu Stelian, Puțoreanu Traian; **Viziru:** Ghiorghită Aneta, Ghiorghită Mihail.

Rămăși nepublicați în Curierul Misionar Nr. 4.

Belitori: Albișoru Ilinca, Albișoru Stancu; **Goruna:** Ciurea Gica, **Slivești:** Dumitrescu Elena, Șamotă Daniel, Șamotă Rahela.

Din următoarele Comunități au mai răspuns parțial un număr de tineri arătați în dreptul fiecăreia:

Agnita (Lotar) 8; Aiud 6; Alexandria 4; Almaj 1; Aluniș 5; Arad-Micalaca 7; N. Bălcescu 6; Balta Sărată 9; Bălțișoara 9; Bârlad 15; Batăr-Bihor 4; Belitori 8; Bobâlna 9; Boureni 5; Brăila 9; Brănetu 5; Buciumeni 1; București Grant 20; București V. Lascăr 45; București Militari 9; Bunești 2; Bumbesti Jiu 4; Buzescu 11; Căndești 3; Cămăraș 10; Caracal 9; Caransebeș 4; Cervenia 15; Ciorăști 12; Ciupercenii Noui 7; Constanța 8; Corbu de Sus 9; Curtici 12; Curtișoara 29; Cuza Vodă 13; Dărmănești-Prahova 2; Deleni 6; Gh. Doja 16; Dobrobanti 10; Dracea 1; Dragalina 7; Dulceanca 8; Dumitrești 3; Flămânda 2; Frătești 9; Furculești 17; Galați 10; Galda de Jos 3; Gherghița 10; Gicov 7; Giurgiu 16; Gostin 9; Huși 2; Iasi 2; Isvoarele Sucevei 13; Iuda 7; Tg. Jiu 7; Leamna de Sus 3; Leordina 5;

Macea 4; Mangalia 1; 6 Martie 1945 8; Săn-Martin 20; Maxim-Buzău 5; Mihai Viteazu 2; Miheșul de Câmpie 8; Mircea Vodă 4; Moșteni 16; Moța 8; Movila Banului 9; Murgași 6; Ochiul Boului 5; Oinac 4; Opăriți 2; Panaghia 1; Pârlita 30; Peret 8; Perieni 3; Persinari 3; Piatra 6; Piatra Olt 18; Ploești 23; Plosca 12; Poenești 11; Poiana Tapului 6; Poroschia 7; Răcăciuni 2; Rădoești 5; Râmnicu-Sărat 10; Rapoltul Mare 6; Roșiori de Vede 3; Săcele-Constanța 2; Sălcia 1; Sărmaș 28; Seaca 17; Secara 4; Sepreș 16; Sicula 3; Sinești 3; Slăvești 7; Șofronea 5; Solovăț 10; Spătărei 21; Speriețeni 13; Spineni 7; Strunga 3; Șuța Seacă 13; Tâmboești 8; Târnaveni 28; Teaca 8; Tecuci 25; Traian 1 Tulcea 1; Ulmeni 1; Vad 3; Valea Lungă 11; Văleni-Dâmbovița 5; Văluța de Sus 7; Vânătorii Mici 1; Vârtoapele de Sus 11; Vârtop 2; Vârvor 8; Viperești 16; Viziru 20; Vlădeni 1; Zimnicea 11.

Istoria Bisericească

Rezultatul examenului (urmare)
Conferința Oltenia Banat
Suficient

Bengești: Călinescu Liliiana, Călinescu Zenovia; **Bobâlna:** Tănăsioiu Florica; **Craiova:** Luță Nicolae, Mateș Zaharia; **Golumbu:** Boieru Iacob, Pripea Ilie; **Tg. Jiu:** Bunaciu Magdalena, Negomireanu Ioan; **Panaghia:** Brezoi Lidia, Brezoi Maria, Brezoi Elisabeta; **Văluța:** Diaconu Elena; **Vârvor:** Merișanu Toma.
Conferința Dunărea
Bine

Ville Noui-Constanța: Cărciumaru Dumitru.

Suficient:

Bărăganul-Constanța: Burlacu Vasile, Iancu Florica; **Focșani:** Teodor Margareta, Teodor Mihai; **Ville Noui Constanța:** Cărciumaru Gheorghe, Cărciumaru Teodor, Pentelie Nicu.

torul predicase la Iordan, și Zacheu auzise chemarea la pocăință. Invățătura dată vameșilor: „Să nu cereți nimic mai mult peste ce v'a fost poruncit să luați", deși pe dinafară neluată în seamă, făcuse impresie asupra minții lui. El cunoștea Scripturile și era convins, că faptele lui erau nedrepte. Acum, auzind cuvintele ce se spuneau că au fost rostite de Marele Invățător, el și-a dat seama, că înaintea lui Dumnezeu era un păcătos. Și cu toate acestea, ceea ce auzise despre Isus, aprinsese nădejdea în inima lui". — Hristos, Lumina lumii, pp. 469. 470.

10. Deși îmbulzit de mulțime, cum arată Isus interesul Său față de Zacheu? Cum răspunse vameșul? Vers. 5. 6.

Cât de surprins trebuie să fi fost Zacheu când printre ramurile pomului văzu că Străinul își îndreaptă ochii spre el și auzi glasul acestui Străin chemându-l pe nume și cerându-i să vină la el acasă!

11. Ce lucru făcu pe mulțime să murmure? Vers. 7.

12. Ce dovadă de adevărată convertire dădu Zacheu? Vers. 8.

„Zacheu a fost copleșit, rămase incremenit și mut față de iubirea și cinstea arătată de Hristos oprindu-Se la el, la unul atât de nedemn. De aceea, iubirea și sinceritatea față de Invățătorul său găsit acum îi descătușă buzele. El vrea să-și dovedească mărturisirea și căința sa.

„Zacheu își impuse cea mai aspră măsură cerută de lege din partea cuiva care s'ar fi făcut vinovat de hoție. Este scris: „Să dea... patru oi pentru oaia furată" (Exod 22, 1); dar chiar și aceasta se cerea numai din partea aceluia care înstrăinase ceea ce furase. „Dacă ceea ce a furat, ... se găsește încă viu în mâinile lui, să dea înapoi îndoite". Exod 22, 4. Dar față de cel care își mărturisea vina, este spus numai atât: „Să dea înapoi în întregime prețul lucrului câștigat prin mijloace necinstite, adăugând a cincea parte; să-l dea aceluia față de care s'a făcut vinovat". Prin urmare Zacheu s'a judecat pe sine mai aspru. Să facem și noi la fel când ne căim". — Ryle.

13. Cum dorește Isus să fie creștinul în viața sa zilnică?

„Creștinul în viața sa de afaceri trebuie să reprezinte în fața lumii felul în care Domnul nostru ar conduce afacerile și întreprinderile. În orice tranșacție el trebuie să arate că Dumnezeu este profesorul lui. „Sfințit Domnului" trebuie să fie scris pe registrul jurnal și pe cartea mare, pe contracte, recipise, și pe polițe. Cei cari pretind că sunt urmași ai lui Hristos, și cari totuși se poartă necinstit, dau o mărturie mincinoasă despre caracterul unui Dumnezeu sfânt, drept și îndurător". — Hristos, Lumina lumii, p. 471.

14. Ce spuse Isus că a venit lui Zacheu și în casa lui? Vers. 9.

Studii Biblice

Lecțiunea 9

Vindecarea unui orb — Isus vizitează pe Zacheu

Text biblic: Luca 18, 35 până la 19, 10.

De memorizat: „Zacheu s'a dat jos în grabă, și L'a primit cu bucurie". Luca 19, 6.

Drumul pe care călătorea Isus la Ierusalim trecea prin Ierihon, o cetate udată de izvoare curgătoare și frumoasă prin palmieri și grădini bogate. „Ierihonul era una din cetățile despărțite pe vremuri pentru preoți, și în vremea aceasta mulți preoți locuiau acolo. Dar cetatea avea și o populație cu caracter foarte împestrat. Era un mare centru de trecere, se găseau acolo slujbași și soldați Romani precum și străini veniți din diferite părți, în timp ce adunarea impozitelor și taxelor vamale făcea din această cetate o reședință a vameșilor". — Hristos, Lumina lumii, pag. 469.

1. Cine era cu Isus pe când El ieșea din Ierihon în drum spre Ierusalim? Cine ședea lângă drum? Marcu 10, 46.

2. Auzind mulțimea trecând, ce întrebare puse orbul? Ce i s'a spus? Luca 18, 36. 37.

3. Ce strigă orbul? Ce încerca să facă spre a-l opri? Care a fost urmarea? Vers. 38. 39.

4. Ce porunci Isus? Când orbul fu adus înaintea Lui, ce întrebare îi puse Isus? Ce răspunse omul acela? Vers. 40. 41.

5. Cum a fost făcut să vadă

orbul? Care lucru spuse Isus că l-a mântuit? Vers. 42.

6. În ce fel își arată orbul recunoștința? Ce a făcut norodul când a văzut toate acestea? V. 43.

7. Cine era Zacheu? Luca 19, 1. 2.

Strângerea dărilor dela locuitori era oarecum arendată oamenilor bogați cari plăteau o sumă fixă de bani pentru privilegiul adunării lor. Oamenii aceștia urmau la rândul lor să încheie și ei contracte cu strângători de dări. Sistemul acesta era însoțit de multă necinste și stoarcere a populației. În felul acesta, o anumită clasă se îmbogățea pe spinarea mulțimii poporului, lucru condamnat în atâtea rânduri de Domnul Isus. Este probabil că Zacheu avea și el un asemenea contract de strângere a dărilor la Ierihon, și sub ordinele lui avea strângători de dări sau vameși.

8. Pe cine dorea el foarte mult să vadă? Ce greutate învinse el? Vers. 3. 4.

9. Ce arată că Zacheu era un bărbat care dăduse ascultare influenței Spiritului lui Dumnezeu?

„Vameșul bogat nu era un om lămes, cu totul impietrit cum părea. Sub aparența lumească și mândră se găsea o inimă simțitoare la îndemnul dumnezeesc. Zacheu auzise de Isus. Vestea despre Acela care se purtase cu amabilitate și curățenie față de clasele neluate în seamă, se răspândise în toate părțile. În acest mai mare al vameșilor se deșteptase o dorință după o viață mai bună. Numai la câțiva kilometri de Ierihon Ioan Boteză-

15. Potrivit celor amintite în această lecțiune, ce mare adevăr roști atunci Isus? Vers. 10.

Lecțiunea 10

Ungerea lui Isus

Text biblic: Ioan 12, 1—11.

De memorizat: „Ea a făcut ce a putut“. Marcu 14, 8.

„Mântuitorul ajunsese la Betania numai cu șase zile înainte de Paști, și după obiceiul Său căută odihnă în casa lui Lazăr. Mulțimea călătorilor cari trecuse mai departe spre cetate, răspândea vestea că El e pe drum spre Ierusalim, și că Se va odihni în Sabat la Betania. Printre oameni era un mare entuziasm. Mulți se grămădeau spre Betania, unii din simpatie pentru Isus, alții din curiozitate să vadă un om înviat din morți“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 473.

Pare neîndoios că aceasta era prima dată când Isus Se găsea în Betania dela învierea lui Lazăr dintre morți.

1. Cu câte zile înainte de Paști veni Isus în Betania. Ce mare minune săvârșise El în locul acela? Ioan 12, 1.

Sărbătoarea Paștelui dura șapte zile, în care timp nu era îngăduit să se mănânce pâine dospită. Sărbătoarea amintea liberarea din sclavia Egiptului și stropirea ușurilor ca sei cu sânge ca Israel să poată fi trecut de îngerul răsbunător trimis să aducă moartea primului născut în fiecare casă ce nu avea semnul sângelui stropit. Exod 12, 21—24.

2. Ce cinste s'a arătat lui Isus și ucenicilor Săi pe când erau în Betania? Cine dădea ajutor la această masă? Cine era unul dintre oaspeți? Vers. 2.

„Simon fusese vindecat de lepră, și tocmai lucrul acesta îl atrăsese spre Isus. El dorea să arate recunoștința sa, și când Isus a vizitat pentru ultima dată Betania a dat o masă pentru Mântuitorul și ucenicii Lui. Masa aceasta a făcut ca mulți Iudei să fie adunați la un loc. Pe vremea aceasta Ierusalimul era foarte excitat. Hristos și lucrarea Lui atrăgeau atenția tot mai mult. Aceia cari venise la masă urmăreau de aproape mișcările Lui, și unii dintre ei chiar cu privire neprietenoasă“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 473.

3. În timpul ospățului ce făcu Maria? Vers. 3.

La ospetele date de orientali oaspeții stăteau culcați pe paturi cari erau în așa fel așezate încât cei ce le ocupau, fiecare rezământându-se pe brațul său stâng, era cu fața la masă în timp ce picioarele erau la o distanță de ea. În felul acesta îi veni ușor Mariei să ajungă la picioarele lui Isus și să împlinească serviciul ei de iubire.

„Alabastru era numele unui oraș din Egipt unde se fabricau asemenea vase, dar mai târziu numele lui

a fost dat materialului din care ele erau făcute. Acum poartă numele de alabastru o piatră moale prin care lumina poate trece... Vasul nu avea un dop, însă era astupat în mod ermetic, și atunci când sigiliul acesta era rupt, tot conținutul trebuia folosit“. — Tarbell.

4. De ce unse Maria în felul acesta pe Isus?

„Ea (Maria) auzise pe Isus vorbind despre apropiata Lui moarte, și în iubirea și întristarea ei adâncă dorise să-I dea onoare. Cu mari sacrificii personale cumpărase un vas de alabastru, cu mir de nard curat, de mare preț, cu care să-I ungă corpul. Dar acum mulți spuneau că e aproape ca El să fie încoronat ca rege. Durerea ei s'a preschimbat în bucurie, și era nerăbdătoare ca ea cea dintâi să dea onoare Domnului ei. Spărgând vasul de mir, ea a vărsat conținutul pe capul și picioarele lui Isus, și apoi, când a îngenunchiat plângând și a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei, le-a șters cu părul ei lung și despletit. Ea căutase să se ferească de a fi văzută, și mișcările ei ar fi fost neluate în seamă, dar mirosul mirului a umplut casa și a făcut cunoscută fapta ei la toți cei de față“. — Hristos, Lumina lumii, p. 475.

5. Cine a fost primul care învinui pe Maria? Ce spuse el? V. 4. 5.

6. Care era adevăratul motiv pentru care murmură Iuda? V. 6.

„Iuda era casierul ucenicilor, și, din puținul lor, el lua pe ascuns sume pentru propriul său folos, scăzând astfel mijloacele lor până aproape nu mai rămânea nimic din ele. El stăruia să pună în pungă tot ce putea obține. Din sumele din pungă deseori se lua pentru a ajuta pe săraci, și când se cumpăra vreun lucru despre care Iuda gândea că nu ar fi de mare folos, obișnuia să spună: „Pentru ce se face jaful acesta? Pentru ce prețul acesta n'a fost pus în pungă pentru săraci pe care o porț eu?“ — Idem, pag. 476.

7. Numai Iuda singur a murmurat în privința aceasta? Marcu 14, 4. 5.

8. În ce fel aduse la tăcere Isus această murmurare? Ce spuse El că făcuse Maria Vers. 6.

9. Ce spuse El despre săraci și despre Sine? Vers. 7.

10. Ce înțeles dădu Isus faptei Mariei? Vers. 8.

11. Cât de departe avea să se ducă vestea despre fapta de iubire a Mariei? Vers. 9.

12. Lăudând fapta Mariei, pe cine mustră Isus?

„Lăudând fapta Mariei, care fusese așa de aspru condamnată, Hristos mustrase pe Iuda. Mai înainte, niciodată nu-l mustrase direct. Acum dojana aceasta l-a tăiat pe inimă. El s'a hotărât să se răzbune. Dela cină a mers direct la palatul

marelui preot, unde a găsit consiliul întrunit, și s'a oferit să le dea în mâini pe Isus“. — Idem, p. 478.

Lecțiunea 11

Intrarea triumfală în Ierusalim — Curățirea templului

Text biblic: Mat. 21, 1—16.

De memorizat: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului!“ Mat. 21, 9.

„În ziua întâia a săptămânii Hristos Și-a făcut intrarea triumfală în Ierusalim. Mulțimile cari alergaseră să-L vadă la Betania, îl însoțeau acum, doritori de a fi martori la primirea Lui. Mulți oameni erau pe drum către oraș, pentru a serba acolo Paștile; și aceștia s'a alăturat mulțimii care era cu Isus. Intreaga natură părea că se bucură. Copacii erau îmbrăcați în verdeață, iar florile lor răspândeau un parfum delicat. O vieață și o bucurie nouă în sufletea pe oameni“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 485.

1. În drum spre Ierusalim, unde ajunseră Isus și ucenicii Săi? Mat. 21, 1.

Numele „Betfaghe“ înseamnă „casa smochinelor“. Era un sătuleț lângă Betania, pe sau în apropiere de drumul dela Ierihon la Ierusalim. Marcu amintește despre două sate. Betfaghe probabil că se găsea între Betania și Ierusalim, în apropiere de povârnișul de pe Muntele Măslinilor, și nu prea departe de vechiul drum care ducea până în vârful muntelui.

2. Ce spuse Isus la doi dintre ucenici să facă? Marcu 11, 1. 2.

3. Ce aveau să răspundă ei dacă cineva i-ar fi întrebat de ce fac aceasta? Ce avea să li se îngăduie atunci? Vers. 3.

4. Ce fusese prezis cu sute de ani înainte cu privire la acest eveniment? Mat. 21, 4. 5; Zah. 9, 9.

5. Ce experiență au făcut ucenicii împlinind cele poruncite de Isus? Luca 19, 32—35.

6. Cum era pregătit drumul pe care avea să treacă Isus? Mat. 21, 8.

Hainele corespundeau covoarelor fine pe cari orientalii le aruncau deseori în calea unui rege. Se spune că ori de câte ori învățatul Nicodem mergea să-și țină cursurile la școală, elevii săi aruncau hainele de lână ca el să calce pe ele.

7. Cine se găsea în mulțimea ce dădea cinste lui Isus?

„Niciodată nu văzuse lumea o scenă triumfală ca aceasta... Orbii cărora le dăduse vederea, se găseau în frunte și deschideau drumul. Mulți, a căror limbă El o liberase, strigau cu cea mai mare putere, osanale. Ologii, pe cari El îi vindecase, săltau de bucurie, și erau cei mai grabnici să rupă ramuri de pal-

Smochinul neroditor — Isus și Fariseii

Text biblic: Mat. 21, 17—32.

De memorizat: „Dacă nu vă pocăiți toți veți piéri la fel“. Mat. 13, 3.

1. Unde merse Isus în seara după intrarea triumfală în Ierusalim? Mat. 21, 17.

2. Unde Se întoarse Isus în dimineața următoare? Ce slăbiciune fizică, așa cum simțim și noi câteodată, simți Isus? Vers. 18.

3. În ce fel gândi El să găsească ceva de mâncare? Cum a fost desamăgit în așteptarea Sa? V. 19 pr. p.

Ca și oamenii, Isus simți foamea. Asemenea oamenilor, câteodată nu avea hrană spre a-și potoli foamea și era nevoit să o caute.

„În livada la care a mers Isus, un pom părea să o fi luat înainte tuturor celorlalți. El era deja acoperit cu frunze. În natura smochinului e ca înainte de a se deschide frunzele să apară fructele în creștere. De aceea acest pom cu frunzișul deplin, făgăduia și fructe coapte. Dar înfățișarea lui era înșelătoare. Cercetându-i ramurile dela brațele groase de jos, până la ramurile de sus, Isus n'a găsit decât frunze. El era numai o grămadă de frunze pretențioase, nimic mai mult“. — Hristos, Lumina lumii, p. 494.

4. Ce blestem rosti Isus asupra smochinului fără roade? Vers. 19, ult. p.

Despre această întâmplare că nu a găsit smochine, Tarbell spune: „Isus ar fi putut trece mai departe, desamăgit și infometat. Dar El avea deja o mai adâncă desamăgire în inima Sa, și o foame mai mare. El era în drum spre Ierusalim. El dori atât de mult să culegă roade din acest pom, însă fusese cu totul desamăgit. Imediat smochinul preînchipui cetatea. Și când Isus rosti blestemul de continuă nerodnicie de acum înainte, El rosti acest blestem asupra smochinului ca un semn vizibil al acelei uscăciuni religioase în care se găsea Ierusalimul“.

5. Ce lucru făcu pe ucenici să se mire? Ce au exclamat ei? V. 20.

6. Ce le spuse Isus? Ce lucru era însă absolut necesar? V. 21.

7. Ce asigurare este dată celor cari se roagă în credință? V. 22.

Un lucru este absolut de nevoie — credință. Însă un tânăr care nu cunoaște voința tatălui său nu poate să fie sigur că tatăl lui îi va da un anumit lucru, chiar dacă i-l cere. Însă dacă tatăl spune: „Ionele, dacă ai să fii cuminte, mâine când vei veni și-mi vei cere am să-ți dau 5 lei“, atunci el poate avea încredere în făgăduința tatălui său. Atunci el

mieri, și să le fâlfâie înaintea Mântuitorului. Văduvele și orfanii, preamăreau numele lui Isus, pentru raptele Lui pline de milă față de ei. Leproșii, pe cari El îi curățise, întindeau hainele lor nepătate în calea Lui, și Il preamăreau ca pe Împăratul Slavei. Aceia, pe cari glasul Lui îi deșteptase din somnul morții se găseau în multime. Lazăr al cărui corp văzuse stricăciunea în mormânt, dar care acum se bucura în tăria unei glorioase bărbății, mână animalul pe care călărea Mântuitorul“. — Hristos, Lumina lumii, pp. 487. 488.

8. Ce a strigat mulțimea? V. 9.

„Osana — mântuește acum, ajută acum, fă-l biruitor — este o formă de binecuvântare sau urare de bine. La intrarea Mântuitorului nostru în Ierusalim, când norodul strigă Osana, ei voiau să spună: Doamne, ocrotește pe Fiul lui David! Revarsă binecuvântări asupra Lui!“ — Robinson.

9. Ce efect avu această demonstrație asupra locuitorilor Ierusalimului? Ce întrebare au pus ei? Ce răspunse mulțimea? Vers. 10. 11.

10. Ce au cerut unii dintre nemulțumiții Farisei lui Isus să facă? Ce răspunse El? De ce era atât de necesar ca să I se dea laudă și cinste în timpul acela? Luca 19, 39. 40.

„Scena aceasta de triumf era rânduită chiar de Dumnezeu. Ea fusese prezisă de profet, și omul nu putea să înlătore planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii nu ar fi fost în stare să îplinească planul Său, El ar fi dat glas pietrelor neînsuflețite, și ar fi onorat pe Fiul Său cu aclamații de slavă“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 488.

11. Când Isus ajunse pe sprâncena dealului de unde se vedea cetatea, cum își dădu El pe față întristare Sa? Ce prezise El cu privire la cetate? Vers. 41—44.

„Când procesiunea atinse sprâncena dealului, și era să coboare spre cetate, Isus Se opri, și împreună cu El toată mulțimea. În fața lor se întindea Ierusalimul în toată slava lui, scaldat acum în lumina soarelui scăpătând. Templul atrase toate privirile. În maiestoașă grandoare se înălța pe deasupra tuturor clădirilor, ca arătând spre cer, și îndreptând pe oameni către singurul Dumnezeu, viu și adevărat... Toți ochii se îndreptară spre Mântuitorul, așteptând să vadă pe fața Lui admirația pe care ei înșiși o simțeau. Dar în schimb observară un nor de întristare. Fură surprinși și desamăgiți când văzură ochii Lui umplându-se de lacrimi, și trupul Lui clătînându-se într-o parte și alta, ca un copac înaintea furtunii, în timp ce un vaiet de disperare scăpă de pe buzele Lui tremurânde, ca și cum ar fi pornit din adâncul ini-

mii Lui sfârșite... Durerea Lui nu era egoistă. Gândul agoniei Sale nu intimida sufletul acela nobil și gata să Se sacrifice. Priveliștea Ierusalimului străpunse inima lui Isus, — Ierusalimul care lepădase pe Fiul lui Dumnezeu și batjocorise iubirea Lui, care refuzase de a fi convins de puternicile Lui minuni, și se pregătea să-I ia viața. El văzu ce era cetatea aceasta în vinovăția ei când lepăda pe Răscumpărătorul ei, și ce ar fi putut să fie dacă L-ar fi primit pe Acela care singur putea să-i vindece rana. El venise să o mântuiască; cum putea să o părăsească?“ — Idem, pp. 489. 490.

12. După ce Isus a privit asupra templului, unde Se întoarse pentru noapte? Marcu 11, 11.

„Între timp Hristos, neobservat, trecu spre templu. Aci totul era liniștit, deoarece lucrurile întâmplăte pe Măsliniș atrăsese pe oameni în părțile acelea. Un scurt timp Isus rămase în templu, privind la el cu ochii întristați. Apoi El Se retrase cu ucenicii Săi, și reveni la Betania. Când oamenii Il căutară să-L așeze pe tron, El nu mai putea să fie găsit. Intreaga noapte Isus o petrecu în rugăciune, iar dimineața veni din nou la templu“. — Idem, p. 494.

13. Intorcându-se la Ierusalim de dimineață, unde Se duse Isus? Ce făcu acolo? Mat. 21, 12.

14. Ce spuse Isus că fusese scris? Ce se făcuse din acest loc sfânt? Vers. 13.

„Curtea din afară a templului era ca un întins obor de vite. Cu sbietetele animalelor și zăngănitul banilor se amesteca sunetul certurilor mânioase dintre negustori, cei ce vindeau și cumpărau, iar dintre ele se auzea glasul oamenilor cu slujbe. Demnitarii templului erau ei înșiși angajați în vânzări, cumpărări și schimbare de bani. Așa de complet erau ei stăpâniți de lăcomia lor de câștig, încât în ochii lui Dumnezeu ei nu erau mai buni ca tâlharii. — Idem, pag. 499.

15. După ce cumpărătorii și vânzătorii au fost scoși, cine umplu templu imediat? Vers. 14.

16. Ce glasuri s'au auzit în locul zăngănitului banilor și al strigătelor schimbătorilor de bani? Cum au privit mai marii preoților și cărturarii toate acestea? Vers. 15.

17. Ce au spus ei lui Isus? Cum a răspuns El? Care este lauda cea mai desăvârșită? V. 16.

„Lauda desăvârșită“ va fi lauda pornită din inimă iubitoare. Ce noapte fi mai bine primit decât lauda din gura copiilor nevinovați?

Cu trei ani mai înainte, când își începuse lucrarea, Isus curățise templul, așa cum este amintit în Ioan 2, 14—17. Aceste două evenimente sunt asemănătoare, însă au avut loc în timpuri diferite.

se poate duce la tatăl său cu deplină încredere, nădăjduind să primească aceea ce știe că tatăl său este gata să-i dea, deoarece i-a și făgăduit. În același fel, copilul lui Dumnezeu nu poate avea o încredere deplină că Tatăl său cere să face un anumit lucru pentru el până ce nu cunoaște făgăduința Tatălui său de a face acel lucru pentru el. Cunoșcând făgăduința, atunci poate să se ducă la El fără pic de îndoială, și împlinind condițiile, va dobândi aceea ce cere. 1 Ioan 5, 14. 15; Ps. 66, 18.

8. Ce a urmărit Isus prin blestemarea smochinului?

„Faptul că Hristos blestemase smochinul umpluse pe ucenici de uimire. Lucrul acesta li se părea cu totul deosebit de deprinderile și lucrările Lui... Blestemarea smochinului a fost o parabolă trăită. Pomul acesta neroditor, fluturându-și frunzele pretențioase chiar în fața lui Hristos era un simbol al națiunii iudaice“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 495.

„In sentința rostită asupra smochinului, Hristos demonstrează cât de urâtă e în fața Lui pretenția deșartă. El declară că păcătosul neprefăcut e mai puțin vinovat decât acela care zice din gură că servește lui Dumnezeu, dar nu aduce roade pentru slava Sa“. — Idem, p. 496.

9. Când veni Isus în templu, ce întrebare îi puseră mai marii preoților și bătrânii? Vers. 23.

10. Numai cu ce condiție spuse El că va răspunde la întrebarea lor? Vers. 24.

11. Ce întrebare le puse El? Înainte de a îndrăzni să răspundă, ce au vorbit între ei? Vers. 25. 26.

12. În cele din urmă ce au răspuns ei? Ce răspuns le dădu Isus? Vers. 27.

13. În pilda spusă de Isus după aceea, ce ceru tatăl fiului său mai mare? Vers. 28.

14. Ce răspuns fiul? După aceea ce făcu el? Vers. 29.

15. Cum răspuns cel de al doilea fiul tatălui său? După aceea ce făcu el? Vers. 30.

16. Ce întrebare puse Isus mai marilor preoților? Ce răspuns au dat ei? Vers. 31 pr. p.

17. Cum arată Isus că prin faptul că răspunsese bine ei se osândise singuri? Ce aminti El despre Ioan Botezătorul? Vers. 31. 32.

18. Care era învățătura pentru Farisei? Care este învățătura pentru noi?

„Preoții și bătrânii lui Israel își trăiau viața în ceremonii religioase, pe cari le considerau prea sfinte ca să fie puse în legătură cu ocupațiile lumești. Din cauza aceasta se bănuia

că viața lor trebuie să fie cu totul pătrunsă de credință. Dar ei săvârșeau ceremoniile pentru a fi văzuți de oameni, și pentru ca lumea să poată zice despre ei că sunt evlavioși și devotați lui Dumnezeu. În timp ce pretindeau că ascultă, se împotriveau de a da ascultare lui Dumnezeu. Ei nu trăiau adevărul pe care îl învățau altora... Dumnezeu îi chemase să fie împreună lucrători cu El pentru a binecuvânta lumea; dar, în timp ce prin cuvinte mărturiseau că primesc chemarea, prin fapte refuzau de a asculta. Se încredeau în ei înșiși și se laudau cu sfințenia lor; dar făceau, ca poruncile lui Dumnezeu să fie disprețuite“. — Parabole, pp. 253. 254.

19. Ce este spus în toate verseturile despre oamenii cari nu se vor pocăi și nu vor primi pe Isus? Versetul de memorizat.

Lecțiunea 13

De memorizat: Repetiția versetelor de memorizat dela lecțiunea 1 la 12.

Lecțiunea 1

Vierii cei răi

Text biblic: Mat. 21, 33—46.

De memorizat: „Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El“. 1 Ioan 4, 9.

În templu, cu ocazia acestei ultime învățături pe care o dădu Isus, El spuse mai marilor preoților și bătrânilor adevărul în pilde. Scena aceasta este viu descrisă în felul următor:

„Contrastul dintre Isus și marele preot când vorbeau, era puternic. Îngâmfatul slujbaş al templului era îmbrăcat în veșminte bogate și costisitoare. Pe capul lui era o tiară scânteietoare. Mișcările lui erau măiestroase, părul și barba lui lungă erau argintate de vârstă. Înfașurarea lui umplea de teamă pe privitori. În fața acestei auguste persoane, sta Maiestatea Cerului fără podoabe și fără strălucire. Vesmintele Lui erau pătate de mult umblet; fața Lui palidă exprima o tristeță răbdătoare; dar acolo erau scrise demnitate și bunăvoință, cari erau în ciudat contrast cu aerul mânios, încrezut și îngâmfat al marelui preot. Mulți din cei cari au fost martori ai cuvintelor și faptelor lui Isus, în templu, din vremea aceea L-au îmbrățișat în inima lor ca pe un profet al lui Dumnezeu. Dar pe măsură ce sentimentele poporului se întorceau de partea Lui, ura preoților față de Isus creștea“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 504.

1. În altă pildă spusă de Isus mai marilor preoților și bătrânilor dintre Iudei, ce este arătat că făcea un gospodar? Când via a fost gata pentru a fi folosită, cui a fost arendată? Unde se duse gospodarul? Mat. 21, 33.

Simbolurile din pildă:
a. Gospodarul reprezintă pe Dumnezeu.
b. Via reprezintă națiunea iudaică.
c. Vierii reprezintă pe preoții și mai marii iudeilor.
d. Gardul reprezintă legea divină.
e. Turnul reprezintă templul.

2. Apropoiindu-se vremea pentru strângerea roadelor, ce făcu gospodarul? Vers. 34.

Ni se spune că în Orient unei vițe plantată nouă îi trebuie un timp de șase ani să crească mai înainte de a i se lăsa strugurii să se coacă.

3. Cum au primit vierii pe oamenii trimiși de gospodar? Vers. 35. 36.

4. Ce alte amănunte mai sunt date despre felul rău cum s'au purtat față de cei trimiși la ei? Marcu 12, 2—5.

Cei trimiși la ei, adică profeții și solii speciali, s'au ivit în diferite vremuri, cum a fost Ieremia, cu o misiune specială. Acești trimiși au fost de multe ori tratați cu răutate și unii chiar omorâți.

5. În cele din urmă pe cine trimise gospodarul? Câți fii avea el? Mat. 21, 37; Marcu 12, 6.

6. Când vierii au văzut pe fiu, ce au spus? Mat. 21, 38.

„Aceasta se referă la un obicei răsăritean, că dacă proprietarul nu poate fi găsit, și cei cari stăpânesc terenul plătesc birurile timp de șase ani, ei pot să pretindă ca a lor proprietatea. Proprietarul, în cazul acesta, se găsea într'o țară îndepărtată, și trimisesese pe diferite persoane, însă nu voise să-și impună cu sila drepturile sale. Când se ivi moștenitorul legal, ei s'au speriat din pricină că deținuseră pe nedrept, și sperau ca omorându-l, fiindcă nu venise tatăl în persoană, proprietatea va ajunge în totul în stăpânirea lor“. — Tristram.

7. Cât de departe au mers ei în urmărirea planului lor? Vers. 39.

Această faptă crudă din partea vierilor, din pricină că nu voiau să dea gospodarului cele ce i se cuvenea, ne arată grozavele urmări ale pornirii pe o cale rea. Se poate că atunci când s'au purtat rău față de primul trimis din partea gospodarului nu se vor fi gândit că vor ajunge așa de departe în răutate. Lăcomia lor se întinsese numai până acolo încât să pună mâna pe recolta anului aceluia. Dar odată această poftă împlinită, curând se deschise calea pentru un rău și mai mare — au dorit să se facă stăpâni chiar pe vie, care să devină proprietatea lor. Crima împotriva celor trimiși la ei îi înăspri pentru o crimă și mai mare, omorând pe fiul gospodarului. Astfel se vede că păcatul, oricare ar fi el, crește repede atunci când i se îngăduie să intre în viață sub orice formă și în orice mărime, fie ea cât de mică.

8. Apoi ce întrebare puse Isus iudeilor? Vers. 40.

9. Ce I-au răspuns ei? V. 41.

10. Ce text biblic le-a amintit Isus? Vers. 42.

11. Ce avertizare solemnă dădu atunci Isus acestor conducători ai iudeilor? Vers. 43.

12. În ce fel a ilustrat El efectul primirii lui Hristos? Dar al lepădării Lui? Vers. 44.

„Pentru cei cari cred, Hristos este temelie sigură. Aceștia sunt cei cari cad pe Stâncă și se zdrobesc. Aci sunt reprezentate supunerea față de Hristos și credința în El. A cădea pe Stâncă și a fi zdrobit, însemnează a părăsi dreptatea personală; și a merge la Hristos cu umilința unui copil, pocăindu-ne de abaterile noastre, și crezând în iubirea Lui plină de iertare. Și tot astfel prin credință și ascultare clădim pe Hristos ca temelie a noastră“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 508.

13. În cele din urmă ce au înțeles preoții și Fariseii? V. 45.

14. Al cui singur Fiu fusese trimis la ei? Versetul de memorizat.

15. În loc să ăa aminte la avertizarea dată cu atâta iubire, în ce fel mai marii preoților și Fariseii încă mai rămaseră alături de fapta vierilor răi? Vers. 46.

16. În ce fel trimete Dumnezeu acum pe solii Săi, cerându-ne roadele neprihănirii pe care I le datorăm?

„Fiece chemare specială a iubi și a servi pe Dumnezeu, fiecă slujire în biserică, fiecă ocazie a face bine, fiecă binecuvântare din partea lui Dumnezeu, fiecă ocazie de reînviore, glasul Spiritului Sfânt, Sabatul, Biblia, conștiința — toate sunt solii lui Dumnezeu către noi spre a cere roadele ce I le datorăm“. — Peloubet.

Curierul Misionar

Organ al Cultului adventist de ziua șaptea

Uniunea de Conferințe

Apare sub conducerea unui comitet de redacție

Anul XXVI, Sept., 1948, Nr. 5.

ATENȚIUNE

Dela atelierul mecanic Iosif Tonchievici, se poate procura prese pentru faguri, mult mai bine reușite ca până acum. Mărimea este 27X42 și 22X35. Rog adresați-vă la Iosif Tonchievici, Str. Cuza-Vodă Nr. 176, Piatra-Neamț.

CĂTRE TINE...

Prel. V. Florescu

CĂ-tre Ti-ne când strig, Că-tre Ti-ne când strig Dom-nul meu, O.

Tu să-mi răs-punzi Doamne! O, Tu să-mi răs-punzi Doamne! O, Tu să-mi răs-punzi!

O, ia a-min-te la-a mea ru-gă Când strig că-tre Ti-ne!

Stân-ca mea
Stân-ca mea răs-pun-de-mi, răs-pun-de-mi Când strig că-tre Ti-ne!
Stân-ca mea

Spre Ti-ne Dom-nul meu, Că-tre Ti-ne când strig, Că-tre Ti-ne când

strig, Tu să-mi răs-punzi! Ca-tă spre-aj Tăi. U-re-chea în-dreap-tă

Spre cei ai Tăi, Spre cei ai Tăi Și să-t as-culți în mi-la Tăi